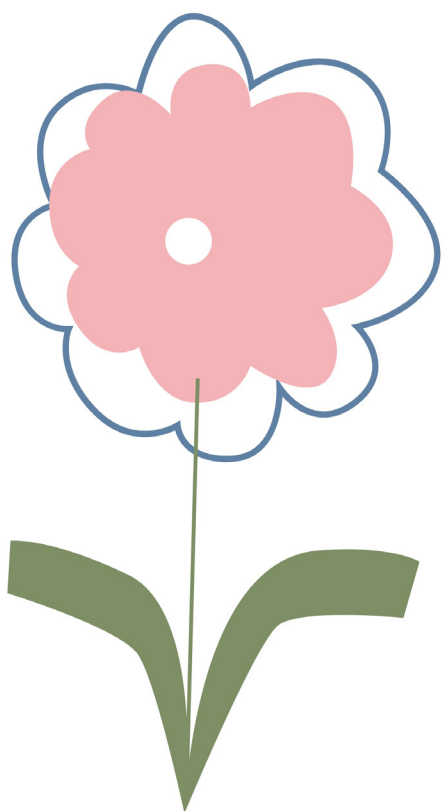
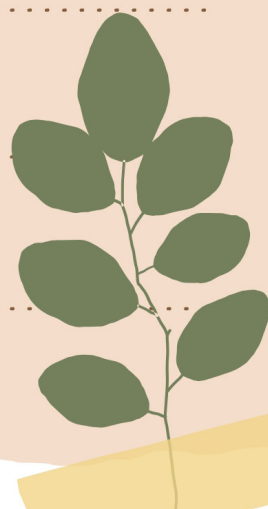

PREMIS
PRIMAVERA
2025

AJUNTAMENT DE
SANTA PERPÈTUA
DE MOGODA

Hi havia una vegada...

un Ajuntament que volia incentivar la lectura, la creativitat i l'escriptura entre els i les més joves de la seva ciutat. A la Regidoria de Cultura d'aquest Ajuntament se li va ocórrer crear un certamen literari entre els centres educatius de la ciutat, perquè tots els alumnes es poguessin apuntar i mostrar de la forma que més els hi agradés: en prosa, conte, història, novel·la... el seu esperit i el que els hi mou per dins.

Amb aquesta idea es van crear els Premis Primavera, que aquest any 2025 arriben als seus 35 anys d'existència, milers de joves s'han deixat emportar durant aquests 35 anys i ens han fet endinsar-nos en un món on la imaginació i els somnis són els veritables protagonistes.

En aquesta data tan important, 1.857 joves de tots els centres educatius, han agafat la ploma i ens han tornat a regalar 442 relats, que un valent jurat ha hagut d'estudiar i analitzar per escollir els més premiats.

En aquests 35 anys, el món ha canviat, l'ésser humà s'ha tornat més individual, però amb la seva generositat, aquests estudiants, ens han regalat un temps de lectura per tornar a somiar.

Per tant, aquest Ajuntament pot estar de celebració, ho ha aconseguit, ha aconseguit crear aquest espai de protecció de l'art, de la cultura, del pensament crític i de l'escriptura. I, qui voldria perdre aquest espai? L'Ajuntament continua i continuarà comproment-se a donar suport, a acompanyar, a donar recursos i escoltar als i les joves en el seu alè expressiu.

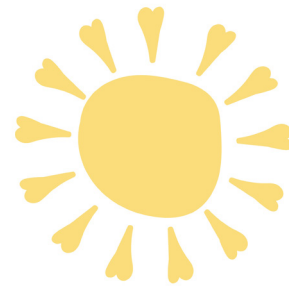
Així que gràcies, gràcies als i les joves autores per obrir-vos i tornar a emocionar-nos, gràcies als pares i mares i professorat per impulsar i acompanyar als i les joves a perseguir els seus somnis i escoltar el seu esperit i gràcies al jurat per la seva professionalitat.

Com si estiguéssim finalitzant un conte, que aquests 35 anys només siguin l'inici, que la cultura, la calma que dona un bon llibre, que l'escriptura, la creativitat i deixar volar la imaginació, ens acompanyi molts i molts anys més. I, com sempre, que protegir la cultura i l'art sigui el nostre impuls i que ho continuem fent, al vostre costat.

Moltes gràcies.

Tamar Zamora Hinojosa
Regidora de Cultura

ÍNDEX

Categoria 3r i 4t de Primària

- 4** El primer gol a la Lluna, de Martí Ortigosa Cruz
- 5** Una aventura espacial, de Mia Ricart Anri
- 6** El pirata racista, d'Hugo Martínez Pérez
- 7** Las hormigas matan, de Maria Sánchez Cerezo
- 8** Els bolets, de Biel González Trinidad, Lucía Díaz Sánchez i Rai Humet García

Categoria 5è i 6è de Primària

- 9** El susurro del dragón, de Sofía Romero de la Cruz
- 11** L'esperit del bosc, d'Arantxa Castañeda Galoc
- 12** L'arquer màgic, de Manuel Navarro Di
- 13** El colom perdut, d'Iván Díaz Perales
- 14** El teló s'aixeca de nou, de Valentina Fernández Crespo
- 15** Una amiga molt especial, de Leia Gómez Sánchez

Categoria 1r i 2n d'ESO

- 16** Grandes cosas con simples gestos, de Clàudia Alemany Vilardebò
- 18** Dolor familiar, de Jolina Vinyals Asturgó
- 20** El hombre del abrigo negro, de Laia Larriba Campaña
- 22** El cas surrealista de Santa Faustina, de David Damas Iranzo

Categoria 3r i 4t d'ESO

- 23** El bosque del tiempo, d'Adriana Jurado de la Rosa
- 25** L'art dels secrets, de Marina Villamor Fernández
- 27** Ombres en el vent, d'Amalia Anastasia Parfene
- 29** El somni d'un músic, d'Anna Ramírez Hiraldo

Categoria 1r i 2n de Batxillerat

- 31** Libertad, de Nicole Díaz Gálvez
- 32** Els ascenso del Pueblo Espinaca, d'Éric Medina Martínez

3r i 4t de Primària

Martí Ortigosa Cruz
4t Escola Santa Perpètua
Primer Premi

El primer gol a la lluna

El 2 d'Abril un nen que es deia Ivan va néixer en un hospital de Badalona. Van passar molts anys i una nit va somiar que havia anat a la lluna a fer un partit de futbol i que marcava el primer gol. Quan es va aixecar li va dir al seu avi:

- Avi, vols que construïm un coet?
- Per què vols construir un coet? -li va preguntar el seu avi.
- Perquè he somiat una cosa i vull anar a la lluna -li va respondre l'Ivan.
- D'acord! - li va dir l'avi.

Tots dos es van posar a construir-lo. Dia i nit van buscar peces entre les ferralles dels pobles i ciutats per poder construir el coet. Quan van arribar al seu garatge subterrani es van posar a muntar-lo.

Després d'uns mesos van acabar el coet i quan van explicar als seus pares el que volien fer, ells no ho veien clar. L'Ivan va protestar perquè ell volia anar a la lluna però els seus pares no el deixaven. Quan l'Ivan va explicar als seus pares que era el seu somni, els seus pares van dir:

- Si és el teu somni llavors hi podràs anar però algú t'hi ha d'acompanyar.

L'Ivan va estar d'acord.

Quan l'Ivan va anar a dormir, l'avi, l'àvia, el pare i la mare es van posar a parlar i a discutir sobre qui aniria amb ell a la lluna. L'avi va alçar una mà i va dir:

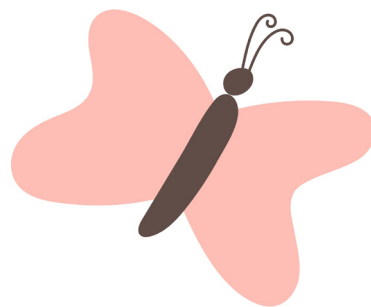
- Jo aniré amb l'Ivan a la lluna!

Al dia següent l'Ivan i l'avi van pujar al coet, es van posar el casc i els cinturons i es van acomiadar dels seus pares. El coet es va encendre i els pares van veure que es feia més i més i més petit fins que ja no es veia.

Dia i nit al coet preparaven la porteria i la pilota de futbol per poder marcar el gol a la lluna. Quan van arribar a la lluna es van posar a construir el camp de futbol. Un cop van acabar, van jugar un partit de futbol i l'Ivan va complir el seu somni, va marcar un gol per l'escaire. L'avi també va xutar un penalt i també va marcar un altre gol. Quan es va acabar el partit van recollir el camp de futbol i van tornar al coet.

Quan estaven al coet amb el casc i els cinturons es van enlairar. Al mig de la galàxia un motor es va trencar en cinc trossos i al coet va sonar una sirena d'emergència fent viru-viru-viru-viru... Tots dos es van posar molt nerviosos i van agafar el telèfon d'emergència però no tenia bateria. Havien de connectar-lo al carregador, però el mòbil i el carregador no eren compatibles i no podien carregar-lo. No sabien què fer! L'Ivan va agafar les peces del carregador i va fer que funcionés.

Unes hores després es va carregar i van trucar als seus pares. Com que els seus pares havien construït un altre coet de recanvi van anar a recollir-los al punt on havien quedat i van pujar a l'altre coet. L'Ivan es va abraçar al seu pare i a la seva mare. La mare, l'avi, el pare i l'Ivan van anar cap a casa i la família sencera va mirar una pel·lícula per celebrar-ho. ■

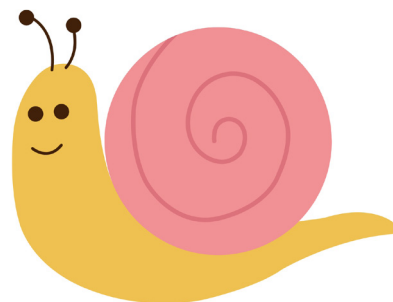
Una aventura espacial

Hi havia una vegada una família astronauta que s'estava preparant per un enlairament molt especial. Els dies passaven i els astronautes s'anaven preparant. Per fi va arribar el gran dia, el 15 de maig, el dia de ... l'enlairament! Tots estaven molt emocionats i, a més a més, era l'aniversari de la seva filla Daniela que feia 18 anys i aquest era el seu regal: anar a l'espai amb la seva família. Va arribar l'hora d'encendre motors de la nau i començar aquesta aventura. Els avis i els tiets de la Daniela no es van voler perdre aquest moment, així que van anar tots a veure-la i a desitjar-li molta sort. La Daniela i els seus pares estaven molt emocionats. Es van posar els seus vestits espacials, les botes d'astronautes i van pujar a la nau. Un cop a dins, va començar l'esperat compte enrere: 10, 9, 8, 7... tota la família es va afegir al comptatge i cridaven tots a una: 6, 5, 4, 3, 2, 1... la nau va començar a tremolar i una gran fumarada va sortir dels motors. Finalment, el coet va sortir direcció a l'espai.

Tot anava de primera i es dirigien cap a la Lluna, però de sobte, els va sorprendre una pluja de meteorits i un tros de roca va xocar contra ells. La nau va començar a fer coses estranyes, voltes i voltes que no podien controlar, i es va estavellar al planeta Mart. Per sort, la família d'astronautes en va sortir sana i bona, però el coet va quedar molt trencat. Van passar dos dies i el pare de la Daniela intentava arreglar la nau però algunes de les peces s'havien perdut. Els dies van anar passant sense novetats. La família d'astronautes sobrevivia gràcies a les reserves de menjar i aigua que havien agafat per al viatge. Finalment, uns experts van arribar a Mart amb tot el material necessari per reconstruir el coet, i així va ser com la Daniela i els seus pares van poder seguir amb el seu pla: visitar tots els planetes. Després d'uns dies voltant per l'espai van tornar a la Terra.

Aquest viatge va significar molt per la Daniela i va decidir que ella també volia ser astronauta. Va haver d'estudiar i treballar molt, fins i tot entrenar-se de valent, per aconseguir el seu somni.

Just el dia que feia 28 anys, 10 anys després del seu primer viatge a l'espai, va tenir l'oportunitat d'enlairar-se de nou, aquesta vegada, com a responsable d'una missió. Mentre la nau es dirigia a l'Estació Espacial Internacional, la Daniela va veure un punt estrany que brillava més que el Sol. La curiositat de la Daniela va fer que es desviés del seu objectiu i anés a explorar aquella llum. A mesura que s'hi anava acostant, s'anava posant nerviosa i recordava el seu primer viatge a l'espai amb els seus pares i va pensar que, si aquella vegada tot va anar bé, aquest cop també. Com més s'acostava a aquell punt, més s'enlluernava i, allò que semblava tan petit no era tant petit. Quan ja estava molt a prop, va aturar la nau i va observar amb atenció aquella gran massa formada per trossos de roques i pols d'estrelles que desprenia una llum que mai abans havia vist. Semblava un planeta, però... un altre planeta? La Daniela creia que ja estava tot descobert però en aquell moment es va adonar que encara quedava molt per descobrir. ■

El pirata racista

Hi havia una vegada un pirata que era molt mala gent, es burlava de la gent amb la pell de color negre. Un dia una persona va pujar al vaixell i el pirata Oli li va dir:

- No pots unir-te al grup perquè ets negre.

La Lara li va dir:

- Per què no? És injust perquè jo sigui negre.

El pirata Oli li va dir:

- Exacte!

La Lara es va posar molt trista i va pensar una solució per això. Se li va ocórrer que quan el pirata estigués dormint, el pintarien de negre. Quan l'Oli es va despertar, es va adonar que era de color negre. Uns minuts després, es va adonar que no passava res per tenir la pell de color negre.

L'Oli va pensar en ser bona gent i no deixar que es burlessin de la gent amb la pell de color negre.

Finalment, l'Oli va ser una llegenda, igual que Martin Luther King.

Catacric catacrac, aquest conte s'ha acabat! ■

Las hormigas ganan

Había una vez una selva perfecta. Todos eran felices, alegres y disfrutaban de los días soleados. Todos los días eran perfectos, menos para las hormigas. Eran tan pequeñas que tenían que ir con muchísimo cuidado. Tenían tanto miedo que casi no salían, pero cuando salían para buscar comida, no paraban de reírse de ellas.

- ¡Sois súper pequeñas! Ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja.
- ¿Miradme, tenéis miedo? Ja, ja, ja, ja, ja, ja. Les decían siempre.

Las pobres se intentaban esconder para que no les hicieran daño. Volvían a sus casas muy asustadas, tenían ser descubiertas en sus hormigueros, escondidos en las afueras de la selva.

Cuando dormían, dos hormigas se quedaban vigilando en las puertas del hormiguero, asustadas por si podía pasar algo. Todas las hormigas pensaban que siempre sería así, que tendrían que estar escondidas toda su vida. Pero el más sabio siempre decía que algún día las respetarían.

- Habitantes del hormiguero, escuchad estas palabras: Hoy os he reunido en la plaza como cada año para recordar que no debemos perder la esperanza, la ilusión de que algún día nos respetarán. Seremos las reinas y los reyes, no solo del hormiguero, seremos las reinas y los reyes de la selva, porque somos fuertes y nada nos afecta. Y ahora, para celebrar este día, ¡un hurra por el hormiguero!

- ¡Hurra, hurra, hurra!

Después de esa celebración, las hormigas se fueron a dormir. Por la mañana, se despertaron y salieron a por comida, porque tenían muchísima hambre. Fueron muy sigilosamente, pero las encontraron.

- No, otra vez, no.
- No nos hagáis daño, por favor.
- Ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ¿tenéis miedo de nosotros?
- Ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, cobardes, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja.
- Bueno, hormiguitas, supongo que... no vendréis al festival de las torres de madera, como tenéis tanto miedo...
- Pu-pu-pues yo me presento - dijo una hormiga muy segura de lo que decía.

Aunque tenía un poco de miedo, cogieron la comida y se fueron. Se fueron urgentemente al despacho del más sabio del hormiguero, que se llamaba Antonio.

- Ho-ho-hola, jefe, ¿qué tal está?
- Bien, ¿por qué querías hablar conmigo tan urgentemente?
- No, no, señor, nada, lo que le quería decir es que he dicho que me vo-vo-voy a presentar a un concurso de torres de madera.
- La verdad es que no me lo esperaba, no sé qué decirte, pero me parece bien. Tenemos que ser valientes. Tendré que buscarte compañeros para que te acompañen.
- Perfecto, muchísimas gracias, sabio amigo.

Al día siguiente, se despertó, y él, con sus compañeros, fueron al festival. Comenzaron a apilar troncos y más troncos sin parar, y luego, cuando acabó el tiempo, la torre más alta era la de las hormigas. Habían ganado las hormigas. ¿Sabéis por qué? Porque las hormigas tenían algo que ellos no tenían: un equipo. Y desde ese día, empezaron a respetarlas. ■

Els bolets

Hi havia una vegada una família molt eixerida que vivia en un poble anomenat Lèria.

Era plena tardor i el paisatge era preciós, ple d'arbres amb fulles de color groc, vermell i taronja.

Un dia al vespre, quan ja eren tots a casa, van decidir sopar d'hora perquè tenien gana. El pare i la mare, el Carlos i l'Eva, feien el sopar mentre els seus fills, la lona i l'Esteve, saltaven a la corda al porxo. L'Eva va cridar la família per anar a sopar i, en acabat, van anar a dormir de seguida, encara que era d'hora. Sabeu per què? Doncs perquè l'endemà, havien de matinar per preparar-se la motxilla amb l'esmorzar i el dinar perquè havien decidit anar al bosc a collir bolets.

Després de passar tot el dia al bosc, busca que buscaràs, no van trobar ni un sol bolet! Decebuts, van decidir tornar cap a casa però mentre encara feien camí pel bosc, una tempesta va començar a amenaçar per l'horitzó i van córrer a buscar un lloc per refugiar-se. Pel camí, van ensopegar amb un portal amb forma de rovelló. El van travessar i es van endur una gran sorpresa: hi havia un prat amb moooooooooolts rovellons, de totes les mides, fins i

tot de gegants. Van començar a collir-ne i, tot d'una, van voler agafar un fredolic i just tocar-lo, van desaparèixer tots els rovellons i va quedar només el fredolic. Van decidir intentar novament d'arrancar el fredolic i només tocar-lo una mica, va desaparèixer de cop.

Com que seguia plovent, es van amagar en una cova i quan semblava que estava parant, van començar a caminar fins que van veure una llum que il·luminava un portal del que semblava que ja era casa seva.

Van entrar i es van endur la sorpresa que el jardí estava pleníssim de ceps i altres bolets que van coure i se'ls van menjar ben de gust per sopar.

De sobte, es va sentir el so d'un despertador i... Oh! Sorpresa! Tot havia estat un somni de la lona que de seguida va tornar a la realitat.

I tal com havien previst, van marxar d'excursió i, un cop al bosc, van trobar molts quilos de rovellons, fredolics i ceps que ben contents es van emportar cap a casa.

I conte contat, conte acabat! ■

5è i 6è de Primària

Sofía Romero de la Cruz
6è Escola La Florida
Primer Premi

El susurro del dragón

Hola, soy Margot, tengo quince años y vivo en una montaña llamada Drick, situada en el continente de Navarre, al lado de Ciudad del Dragón. Vivo en una casita blanca de dos pisos con piscina, al oeste de la montaña, con mis padres y mi hermana. Siempre me ha interesado ir a la Ciudad del Dragón. Mi hermana, Naya, fue a una entrevista de trabajo y volvió con un dragón marino de cuatro metros; por lo tanto, supe que esa ciudad tenía algo especial, y yo lo iba a descubrir.

Normalmente, me enfado con mis padres, ya que solo voy a la ciudad para ir al instituto y poco más. Cuando me enfado, me escapo de casa y voy a la cima de la montaña para tranquilizarme y ver el paisaje de la ciudad con los dragones sobrevolando el cielo. Estoy con el móvil, comiéndome un Bollycao, viendo TikTok. De pronto, se me para el video y se me quita la aplicación de la pantalla.

- Mamá, ¿otra vez no habéis pagado el wifi?

Dejo el Bollycao en la mesa, me levanto de la silla y me dirijo a la habitación de mis padres, donde está mi madre haciendo la cama.

- Maggie, lo pagué ayer. - Me explica. - Lo he desactivado. No sé qué obsesión tenéis con el wifi y con el teléfono. No sirve para nada, solamente estáis viendo ese tal Tiki Toki.

- No sirve solo para eso - Intento convencerla. - También para socializar...

- Margot - Me corta. - De aplicaciones solo tienes el TikTok y el de Cámara.

- No es verdad... - Hablo mientras doy vueltas al móvil con la mano. - También tengo el Pou... Me mira con las cejas alzadas.

- No tendrías que pagar el wifi si me dejaras salir... - explico.

- Margot, la ciudad es peligrosa. ¿Qué pasa si te come un dragón?

- No me va a comer un dragón - digo acercándome a ella.

- Nunca se sabe...

- Es increíble... - Me acerco aún más a ella.

- ¿Qué es increíble?

- ¡Que a ti te da igual si Naya consigue un dragón y yo no puedo ni ir al cine o de shopping con mis amigas! - Digo mientras me guardo el móvil en el bolsillo.

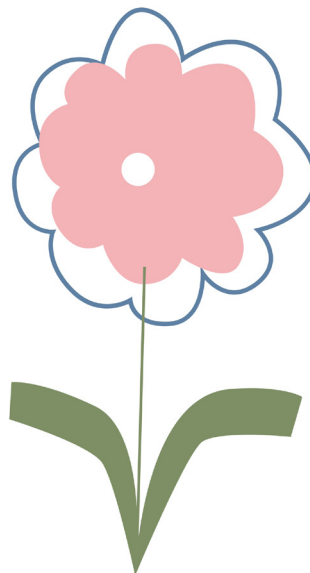
- ¡Tienes que entender que tu hermana tiene 19 años y tiene que independizarse como una adulta, porque es eso, una adulta, y tú no, así que no me puedo arriesgar a perder una hija por ir a una ciudad peligrosa!

- Pero...

- Maggie, fin del tema.

- Muy bien...

Me echo a correr. Sí, así, por la cara. Corro y salgo por la puerta principal. Llego a la cima de la montaña y, cuando me voy a sentar en una piedra, me llevo una sorpresa.

Acaba de aterrizar un dragón plateado a unos metros de mí.

Pienso si acercarme o no, al final lo hago.
Él retrocede unos pasos.

- ¡Hola! - Levanto la mano para acariciarle la nariz.
Él retrocede unos pocos pasos más y echa humo por la nariz.

- Tranquilo... - Estoy aterrada, pero me acerco más.
El dragón se empieza a sentir cómodo y se acerca a mí.
Le acaricio la nariz y, de pronto, se aparta de mí y con su cabeza señala su lomo:

- N-no-no-no... sé montar - Tartamudeo.

Él insiste y acabo aceptando.

Me monto en él y empieza a agitar las alas para volar.
Ahora vamos en dirección a La Ciudad del Dragón. Las vistas desde aquí arriba son preciosas. La gente parece mini. A lo lejos se ven montañas con miles y miles de dragones de colores.
De pronto, mi dragón gira en dirección a mi casa.

- No, no, no... - Empiezo a decir. Él asiente con la cabeza y aterriza cerca de la entrada.

Me bajo de su lomo y me pongo frente a él.

-No puedo... - Digo mirándolo.

Él vuelve a asentir y me giro hacia la puerta de entrada. Sin pensarlo, me empuja con su cabeza.
Acto seguido, entro a casa y me encuentro a mamá y a papá tomándose un café y, donde antes estaba mi Bollycao, ahora solo estaba la envoltura.

- ¡Mira quién ha venido! - Dice mi padre mirándome enfadado.

- Y ya me voy - Digo dándome la vuelta.

- ¿A qué venías? - Pregunta mi madre.

La cabeza del dragón plateado se asoma por la puerta.

- ¡No! - Empieza mi madre. - ¡Me niego! Dile que se vaya.

- Mamá, no me puedes hacer esto, él me ha elegido. - Digo señalando.

- Margot. Angie. Smith. - Me llama mi padre. - Como salgas por esa puerta, no me vuelvas a dirigir la palabra.

- Pero... - Empiezo.

- ¡Que no!

Sin pensarlo, me dirijo al dragón y salgo por la puerta sin mirar atrás.

- ¡¡¡¡¡Margot!!!!

Corro y me monto en el lomo de mi dragón.

Él no se echa a volar.

- Vuela - Le doy unos golpecitos en su cuello.

Él niega con la cabeza y empieza a sacudirse.

- ¡No! - Digo casi cayéndome. - Para, me voy a caer.

Sigue sacudiéndose hasta que me caigo.

Hace un gesto con la cabeza para que entre a casa.
Acepto y entro.

- Papá, mamá...

- ¿Ahora qué quieres, Maggie? - Pregunta mi madre.

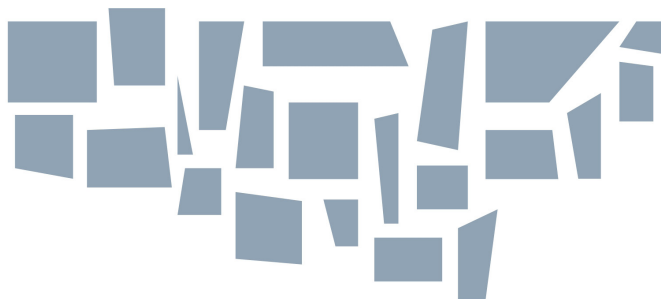
- Os quería pedir permiso para...

- Sí, Maggie, puedes tener un dragón, pero con cuidado.

- Acepta mi padre.

- Gracias, gracias, gracias - Digo dando saltitos.

Ya sé el nombre de mi dragón: Firulays. ■

L'esperit del bosc

Vet aquí que una vegada hi havia en un poble poc conegut una nena molt divertida que es deia Anna i tenia onze anys. L'Anna tenia els cabells marró foc i els ulls de color verd. Sempre portava la roba de color rosa perquè era el seu color preferit. A l'Anna li agradava molt explorar i viure noves experiències.

No gaire lluny del poble hi havia un bosc molt gran on vivia un esperit maligne. Els habitants del poble no coneixen aquell bosc i mai anaven a investigar. L'esperit sempre estava de mal humor i s'enfadava molt ràpidament, però un dia tota la ira que tenia dins seu va explotar i tot va escapar de control. Era una nit de tardor.

El poble estava celebrant una festa i estaven fent molt més xivarri que de costum. El soroll arribava fins al bosc i va pertorbar la tranquil·litat de l'esperit que es va enfadar molt i molt. Va sortir del bosc molt enfadat i es va dirigir cap al poble. Quan a arribar va començar a perseguir la gent. Tothom cridava. L'Anna estava sola, amagada, no trobava la seva mare i tenia molta por. De sobte els sorolls van desaparèixer. L'Anna molt preocupada va sortir del seu amagatall i va quedar impactada: Va trobar cadàvers per tot arreu!!!! Molt preocupada i espantada va començar a buscar a la seva mare i la va trobar...morta!!!

- Mare que t'ha passat?- va dir l'Anna amb molta tristesa. Les persones que quedaven al poble estaven molt espantades i l'Anna se'n va anar a casa seva molt trista.

L'endemà es van reunir tots els que quedaven vius i l'alcalde del poble va començar a tranquil·litzar a la gent:

- A veure tranquil·litzeu-vos. Sé que tot el que va passar ahir va ser molt terrorífic, i sé que tots esteu molt espantats i preocupats. He estat pensat que potser alguns voluntaris podrien anar a investigar.

Es van organitzar i cada setmana anava un grup de tres persones a investigar, però mai tornava ningú. Un dia l'Anna va decidir que ella hi aniria tota sola.

- M'agradaria anar-hi i enfrontar-me a l'ésser maligne que va matar la gent del poble i la meva mare. Si us plau, deixeu-me anar-hi- va dir l'Anna amb molt decidida.

Els que quedaven del poble no es creien que la nena fos tan valenta.

- No ens queda una altra opció que deixar-li anar- va comentar algú del poble.

- Doncs Anna, si estàs tan decidida aniràs demà a investigar qui ha fet tot això- va dir l'alcalde.

Els del poble van estar d'acord i l'Anna va anar a preparar-se. L'endemà l'Anna ja estava per sortir i va veure que ja hi havia gent esperant que sortís i l'animava, però, per altra banda, hi havia persones que no confiaven en ella i no creien que sobrevisqués.

L'Anna va partir. Va començar a caminar i va veure coses que mai havia explorat, es va emocionar molt, no va veure on trepitjava i va caure en un forat. Al final del forat va trobat un bosc desconegut.

- És un bosc i en sembla que no hi viu ningú- va dir l'Anna. Quan va començar a caminar va veure moltes ombres al seu voltant. Va aixecar la mirada i va veure una ombra més gran que les altres i quan es van girar es va adonar que eren els esperits de tota la gent que havia mort aquella nit terrorífica. Allà va trobar també l'esperit de la seva mare.

L'esperit més gran va ordenar que matessin l'Anna i tots van començar a perseguir-la. L'Anna va córrer amb totes les seves forces, però no podia i, finalment la van enxampar.

-Què fas aquí? No veus que et puc matar?- va dir l'esperit amb veu terrorífica.

-Vinc per venjar la mort tots els habitants del poble que vas matar inclosa la meva mare.- va dir plorant l'Anna.

- I que vols que faci? Retornar-los la vida o alguna cosa semblant? S'ho mereixien per fer tant d'escàndol. Es pensaven que eren els únics que vivien aquí?- va dir l'esperit molt enfadat.

De sobte a l'Anna li va passar un idea per al cap, però era molt arriscada.

-Fem un tracte: Si tornes a la vida a totes aquestes persones et donaré la meva a canvi- va dir l'Anna amb molta confiança i por a la vegada.

L'esperit es va sorprendre molt i va acceptar. Va alliberar a les persones i les va tornar a la vida.

-Vinga ara et toca complir amb la teva part- va insistir l'esperit.

L'Anna va respirar profund, i amb la por que tenia va tancar els ulls.

Malauradament el seu pla havia tingut èxit!! ■

L'arquer màgic

En un petit poble amagat entre les muntanyes, hi vivia un nen anomenat Manuel. Era un nen alegre i amb una gran passió pel medi natural. Des de petit, havia sentit una connexió especial amb els animals, les plantes i els rius que envoltaven casa seva.

El seu avi, un home savi i experimentat, li havia ensenyat a tirar amb arc i fletxa, i amb el temps, en Manuel va convertir-se en un excel·lent arquer. Però, el que en Manuel no sabia, era que la seva connexió amb la natura anava molt més enllà del que podia imaginar.

Un dia, mentre explorava el bosc, en Manuel va trobar alguna cosa estranya entre les arrels d'un arbre. Era una fletxa brillant que semblava brillar enmig de l'ombra del bosc. No era una fletxa normal: el seu cap estava fet de cristall blau i la fusta semblava tremolar com si tingués vida pròpia. Intrigat, en Manuel va agafar la fletxa i, en tocar-la, va sentir una ona d'energia que li recorria el cos.

Sense saber com, va sentir una força nova dins seu, com si la fletxa li donés un poder que mai abans havia sentit. Sense pensar-s'ho massa, va carregar l'arc i va apuntar a una branca alta d'un arbre. Va disparar, i en aquell moment va notar com la fletxa brillava encara més intensament, com si estigués plena de màgia. Quan va arribar a la branca, una explosió de llum la va envoltar, i, en lloc de caure a terra, va fer créixer una flor enorme en qüestió de segons. La flor era de colors vius i brillants, amb pètals que semblaven fer-se més grans a mesura que la mirava. En Manuel va quedar molt sorprès.

Després d'aquest incident, en Manuel va descobrir que la fletxa tenia poders màgics. Cada vegada que l'utilitzava, podia controlar el creixement de les plantes, moure les aigües i fins i tot cridar als animals del bosc perquè l'ajudessin. Amb la fletxa, podia fer créixer arbres en qüestió de cinc minuts, fer brotar flors que mai havia vist abans, i fins i tot fer que els rius canviessin de direcció per aconseguir més aigua per als camps del poble. Però a mesura que en Manuel va anar experimentant els seus poders, va aprendre que aquesta màgia no era sense límits. Descobria que, si usava la fletxa sense pensar en les conseqüències, podia alterar l'equilibri de la natura. Un cop va disparar sense voler la fletxa al cor d'un gran roure i va veure com el gran arbre començava a morir poc a poc. Va quedar sorprès i es va adonar que la fletxa només era poderosa quan s'utilitzava amb cura i respecte per la natura.

Un dia, quan tot semblava tranquil al poble, una gran tempesta va començar a apropar-se des de les muntanyes. Els núvols eren foscos com la nit, i el vent bufava amb força, amenaçant de destruir les plantes i les cases. Els habitants del poble estaven aterrats i no sabien què fer. En Manuel va sentir que alguna cosa havia de fer, així que va córrer fins al bosc per agafar la fletxa màgica. Quan va arribar al mateix arbre on la va trobar per primera vegada, va sentir una mena de crit de la natura. Va saber que era el moment de posar a prova la seva nova fletxa. Agafant la fletxa amb fermesa, va apuntar al cel, concentrant-se en la seva intenció de protegir el poble. Va disparar amb tot el seu cor, i la fletxa va volar cap al cel, brillant com una estrella fugaç. En aquell moment, el vent va començar a canviar de direcció, i els núvols es van començar a dispersar, com si una força invisible els estigués empenyent. La tempesta va començar a desaparèixer lentament, fins que finalment va desaparèixer per complet.

Els habitants del poble, que havien mirat des de lluny, ho van començar a celebrar, pensant que havien tingut sort. Però en Manuel sabia que no havia estat sort, sinó màgia. Gràcies a la fletxa, havia aconseguit aturar la tempesta abans que fes mal. Però en el seu cor sabia que aquest poder només era possible gràcies a la seva responsabilitat.

Amb el temps, el poble va començar a veure en Manuel com un heroi, un nen amb una connexió especial amb la natura i amb una màgia única. Però en Manuel mai va perdre de vista la veritat: la màgia més gran no estava en la fletxa, sinó en la cura que posava en cada acte, en cada acció que realitzava amb el seu cor sincer. Així, en Manuel va continuar amb la seva vida, protegint el bosc, ajudant el poble i, sobretot, cuidant la natura que li havia donat el seu poder. Amb cada fletxa que disparava, recordava que la màgia, era un do preciós que calia cuidar amb tot el seu cor. ■

El colom perdut

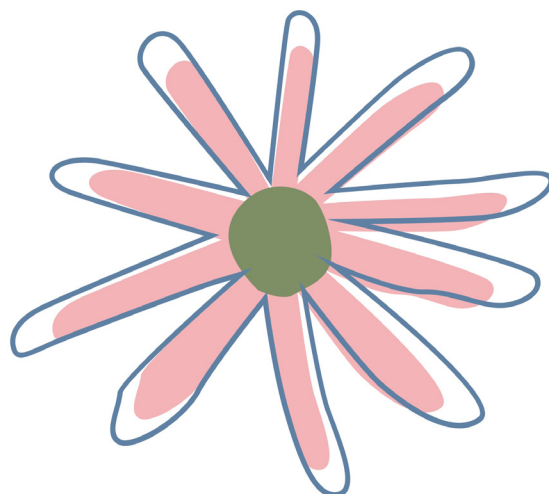
En un temps molt llunyà, va haver-hi una guerra entre Sclatus i Sata. Ja portaven molt de temps, i els capitans estaven cansats de tants dies barallant-se i volien que se signés la pau. Però, quan van anar a signar-la, es van adonar que el colom de la pau havia desaparegut. Ells no ho sabien, però un bon dia, el capità de Surin el va agafar i el tenia retingut perquè la guerra no s'acabés. En Guillem, un nen molt aventurer i valent, volia que s'acabés ja la guerra. Quan es va assabentar que el colom havia desaparegut, va voler anar a buscar-lo. Llavors, es va preparar per emprendre un viatge arriscat per intentar recuperar-lo. Finalment, tot sol, se'n va anar a buscar el colom.

Quan va sortir del poble, tot estava destruït i cremat. Tot i així, va continuar caminant durant hores i hores. Finalment, va arribar a un bosc que estava en millors condicions, amb arbres i plantes vives i fins i tot algun animal. Es va quedar un temps en aquell bosc per descansar i, com que es va fer de nit, va quedar-se a dormir. Quan es va despertar, va buscar pel bosc, però no trobava res, i es va quedar més dies buscant. Però cada dia era més difícil que l'anterior perquè hi havia molts animals salvatges que no li posaven les coses fàcils.

Un altre dia, mentre buscava, un tigre li va saltar a sobre i el va mossegar, causant-li una bona ferida, que va intentar curar-se amb unes fulles. Per sort, al final se li va curar bé. Dies més tard, va veure una cova i va entrar per investigar. Allà, va veure el capità de Surin amb el colom de la pau en una gàbia. Va esperar que se n'anés a dormir i, quan es va quedar adormit, va córrer per agafar-li la gàbia amb el colom dins. Immediatament que la va agafar, se'n va anar al seu poble. Per fer el viatge de tornada, va trigar bastant.

Quan va arribar al seu poble, va deixar en llibertat el colom. Això va possibilitar que es tornés a signar la pau. Quan el capità de Surin es va despertar, es va adonar que el colom ja no hi era. De la ràbia que tenia, va ensopegar i va caure per un precipici molt profund, quedant malferit. Tothom va celebrar que la pau, per fi, els hagués arribat.

I conte contat, conte acabat! ■

El teló s'aixeca de nou

Era un dia qualsevol a l'institut Rovira i el Marc tenia classe de matemàtiques i la Lucia de geografia. A les 11h abans d'anar a classe, la Lucia va dir:

- Marc! Marc! mira que he trobat, un cartell d'un teatre abandonat que està en venda! Vols anar-hi?
- No, no puc. Tinc classe de mates i no puc faltar a l'examen!
- Marc si us plau, diuen que està maleït! Es va tancar fa vint anys perquè un actor va morir en un incendi, en plena actuació. Mai van trobar el cos.
- Ostres, no ens ho podem perdre. D'acord, anem-hi!, però amb una condició. A les 12 hem d'estar aquí.
- Sí, per descomptat.

Quan va tocar el canvi d'assignatura, en comptes d'anar a l'altra classe, van fugir per la porta del gimnàs i van córrer fins arribar al teatre.

Era un edifici enorme amb els vidres trencats i vells cartells penjats a les vitrines. La porta principal estava oberta i van entrar. Feia olor d'humitat i estava força fosc. Van pujar per les majestuosos escales, per les quals, de ben segur, en una altra època haurien desfilats les millors actrius del moment.

Quan van arribar a dalt van veure l'escenari cobert per un teló vermell totalment esfilagarsat. En Marc va treure la seva llanterna i va enfocar l'escenari. De sobte, tots dos van quedar glaçats. El teló es va moure.

- Ho has vist? - va preguntar la Lucia.

En Marc va dir que sí amb el cap i seguidament va preguntar:

- Que hi ha algú? Ningú va respondre.

El cor els anava a mil per hora i van quedar aturats sense saber què fer. Es van agafar de les mans i van pujar a l'escenari. Al fons se sentia música i una ràfega de vent els va enlairar els cabells.

Tot allò feia una por de mil dimonis.

- Ara que som aquí no ens podem aturar, anem? Va dir en Marc. I tots dos van traspasar el teló i van veure que hi havien mobles i vestuari molt vell. La música continuava sonant i van anar cap a on es sentia. Era un tocadiscs.

Estaven distrets quan van sentir un soroll darrere d'ells. Es van girar però no hi havia ningú. Van començar a recórrer totes les parts que hi havien connectades amb l'escenari i van trobar una porta amagada darrera d'un bagul. La van obrir i van veure que a dins hi havia llum.

Al final de l'habitació unes escales baixaven cap al soterrani. En aquell moment el cap els deia que havien de fugir d'allà. Però és seu esperit aventurer els va portar escales avall.

El soterrani encara feia més por. L'olor a humitat i la foscor els va fer aturar-se. Però quan anaven a girar-se per marxar d'allà, una veu els va dir: Qui sou?

Van quedar congelats, la veu se sentia al fons del soterrani i no encertaven a veure de qui era.

El Marc va enfocar la llanterna cap allà i en un sofà va veure una persona. Semblava gran i prima i llavors es va aixecar i va començar a caminar cap a ells.

El seu aspecte era deixat i feia veritable por, però els va a dir: Qui sou? Som en Marc i la Lucia. I tu?

- Soc en James.

- I que fas aquí James? va dir la Lucia.

Tinc representació aquesta tarda i he vingut a assajar una mica abans.

- Representació? Si el teatre està tancat.

- Com que està tancat?, va dir en James.

- Sí, fa més de vint anys hi va haver un incendi i mai més va tornar a obrir les seves portes. Per això està en venda.

La cara d'en James era tot un poema, no reaccionava.

La Lucia li va agafar la mà i amb tot l'afecte del món li va dir: James no sé si ets real o ni tan sols si ho som nosaltres. Però el que sé del tot cert és que a partir d'ara som els teus amics i t'ajudarem en tot el que puguem.

Els dies següents la Lucia i el Marc s'apropaven al teatre sempre que podien. Li van dur a en James diaris dels últims 20 anys que van agafar de la biblioteca i aquest es va posar al dia de tot el que havia succeït a les dues últimes dècades. Tots tres sabien que en James no podia sortir d'aquell teatre. S'havia quedat atrapat allà i només podria alliberar-se d'aquella situació si el teatre tornava a aixecar el teló.

A partir de llavors la Lucia i en Marc van iniciar una campanya per recollir firmes i aconseguir que l'Ajuntament restaurés i posés en marxa un altre cop el teatre. Tres anys més tard els llums d'aquell lloc es tornaven a encendre i el teló aixecava de nou, per acollir l'espectacle de Mamma Mia.

Va ser tot un èxit i un cop finalitzada la primer funció, la Lucia i en Marc sabien que mai més tornarien a veure en James. Havia tornat allà a on l'esperaven els seus éssers estimats. ■

Una amiga molt especial

Quan la nostra protagonista va néixer, era una nena com totes les nenes, no tenia res "diferent", era una nena "normal", amb una família "normal" i un nom "normal", que, per cert, no us ho he dit, la nostra protagonista es dirà Alicia.

Però el que l'Alicia no sabia és que a l'altra punta de la galàxia també havia nascut una altra nena, però aquesta no era com les altres nenes, ella era molt "diferent". Aquesta nena es deia XR3P5, no era gens "normal" ni tindria una vida "normal", ni una família "normal". I no era gens "normal" perquè ella era una ALIENÍGENA!

Ara ja enteneu per què no era gens normal, oi? Però ara ens centrarem en l'Alicia. Ah!, i també farem un petit salt en el temps: viatjarem deu anys endavant, específicament al seu primer dia d'escola. L'Alicia està a punt de començar cinquè de primària i està una mica nerviosa perquè s'havia mudat i no coneix ningú.

La seva escola està una mica lluny d'on viu, així que ha d'anar en cotxe, i la porta el seu pare. En acabar el primer dia d'escola l'Alicia torna a casa amb el seu pare, que li pregunta com ha anat. L'Alicia li explica què ha fet i com era la professora i els seus companys i companyes. Tots estaven molt emocionats, però ella era molt vergonyosa i li costava fer amics.

En arribar a casa, va decidir instal·lar-se una app al mòbil per fer amics. No va trigar gaire a fer una amiga i van començar a enviar-se missatges: es van explicar com es deien, quants anys tenien, a quina escola anaven... fins que l'Alicia li va preguntar on vivia. Llavors l'altra nena li va respondre que vivia a Baublinia.

L'Alicia va buscar en Google Maps Baublinia i sorprenentment no hi sortia res. Va pensar que s'havia equivocat i va tornar a buscar, sense sort, així que va continuar intentant-ho, però no apareixia res. Llavors li va explicar a la nena i li va preguntar en quin país o continent vivia, però l'altra nena no entenia res.

- Com que continent? Jo visc al planeta Baublinia. L'Alicia es va quedar paralitzada.
- Com que un altre planeta? - va preguntar-li.
- Sí, a quin planeta vius tu? - va preguntar l'altra nena.
- Doncs a la Terra, on viuria si no?
- Mai has sortit del teu planeta?
- M'estàs prenent el pèl?

- És clar que no. Perquè t'hauria de mentir. Jo estic acostumada a visitar nens d'altres planetes.

- Si dius que no m'estàs mentint, demostra-ho.

- D'acord. Et diré on està el meu planeta: veus la lluna, al costat a la dreta hi ha un asteroide molt petit, a dalt hi ha un punt molt petitó que brilla, doncs jo visc allà.

- Guau! Què divertit -va dir l'Alicia, mentre mirava per la finestra.

- Si pots viatjar a altres planetes, podries venir un dia a visitar-me?

- Sí, d'acord. Vols que hi vagi ara?

- Ara? I com t'ho faràs?

- Doncs tele transportant-me, com si no?

De cop, la nena va aparèixer a l'habitació. L'Alicia estava paralitzada. Com podia ser que algú es pogués tele transportar?

Ella va començar a explicar-li com funcionava tot a la terra. La nena estava al·lucinant, era molt diferent del que coneixia. L'Alicia també li va explicar com era la seva escola i li va preguntar si li agradaria anar algun dia a veure com era. A la nena li va encantar la idea així que van planejar que l'endemà anirien juntes a l'escola.

- Però abans d'anar-hi he de disfressar-te -va dir l'Alicia. Perquè un detall molt important que no us he dit és que la nena era una mica bastant verda. Sí, ella era verda com el bròquil. Sort que aquella setmana era carnestoltes i l'Alicia tenia una idea: pensava disfressar-la de Shrek. La nena al principi deia que ni de broma es disfressaria d'un ogre pudent, però al final va accedir.

En arribar a classe, tothom va al·lucinar amb la disfressa de la nova nena. Li deien coses com: "Què maca la disfressa!", o "Com l'has feta?". Quan va arribar l'hora del pati, va començar a venir nens i nenes d'altres classes a conèixer la nova nena, però ella estava hipnotitzada pel tobogan. Mai havia vist una cosa tan divertida! La van haver de treure entre cinc nens per portar-la de nou a la classe.

Quan va acabar l'escola, van tornar a casa tranquil·lament. De sobte, la nena es va posar molt nerviosa. L'Alicia li va preguntar per què estava així i la nena va respondre molt alterada: M'HE OBLIDAT DE POSAR-LI MENJAR AL MEU GAT ROBÒTIC!!!!
- Adeu!! Ja ens veurem! - i va desaparèixer en un no res. L'Alicia va somriure. - Segur que torna i la següent trobada encara serà més divertida. ■

1r i 2n d'ESO

Clàudia Alemany Vilardebò
2n d'ESO
Col·legi Sagrada Família
Primer Premi

Grandes cosas con simples gestos

Érase una vez una niña con una historia solo capaz de ocurrir en un mundo distinto al nuestro, donde las reglas que conocemos y rigen la sociedad en la que vivimos dejan de existir. Un sitio con altos muros y pequeñas piezas de ajedrez, con un papel que cumplir, dirigidas por el rey Hitler.

Sin hogar ni esperanza, me gustaría presentaros a aquella simple niña cuyo nombre y procedencia no serán relevantes en el relato que hoy os contaré. Ser judía será lo único que podrá ver la gente al mirarle a los ojos. Su pasado ya no será más que un borroso y tenue recuerdo que poco a poco se irá desvaneciendo hasta convertirse en el simple sueño de la vida que podría haber tenido. El cual será capaz de dejarle una profunda marca en su fuerte y dañado corazón, que con el tiempo aprenderá a construirse una coraza, que solo en ocasiones especiales nos dará la oportunidad de ser abierta para nosotros, los del mundo real.

Todo ocurrió de forma inesperada en 1939, no hacía demasiados días que él todavía vivía en su hogar, con sus seres queridos. Nuestro protagonista tuvo que respirar por última vez esa sensación de libertad, paz y alegría, con tan solo 7 años, 2 meses y 9 días.

En su primer día, no supo dónde ir, todo aquello era un trozo de tierra inmenso delimitado por las enormes verjas. Todo aquello era un espacio lleno de gente, pero a su vez vacío; todo aquello desbordaba silencio, pero a su vez llantos de dolor escondidos dentro de cada persona. Todo aquello era un lugar donde morían los deseos, pero a su vez crecían, un lugar donde nacía la esperanza, pero a su vez se perdía. Allí, donde rostros de arrogancia ególatra se entremezclan con expresiones de temor, en ese sitio donde convivían miles de familias juntas, pero a su vez separadas por pocos metros de distancia. Allí debía vivir él, en un campo de concentración.

En una mañana lluviosa, entre aquel cielo oscuro, se podían distinguir los soldados nazis de los judíos, tratados como animales, los cuales convivían en un mismo trozo

de tierra. La manera con la que el niño observaba aquel día, cada rincón de su alrededor, le llevó hasta una pequeña caseta, la cual nunca nadie había visto jamás. La húmeda y embarrada tierra absorbía sus esqueléticos pies, parados ante una gruesa puerta de madera que quedaba entreabierta, dejando un pequeño espacio por el que asomarse. Sin darle muchas más vueltas, con su pálido y apenado rostro frente a ella, apretó sus pequeñas manos para finalmente decidir ponerlas sobre la ranura que había entre la puerta y la pared, hasta que finalmente sus ojos se abalanzaron con ellas. No veía más que una habitación de reducidas dimensiones, iluminada por una pequeña luz y presidida por dos hombres de aspecto limpio y formal, vestidos de trajes con el típico símbolo representativo de Adolf Hitler. Cada uno estaba sentado sobre una vieja silla de madera situada a un lado y al otro de la mesa. Mientras que una tercera persona, fumando un cigarrillo, preparaba lo que parecía ser un poco de café en una vieja cafetera oxidada. Los otros dos hombres se concentraban en un peculiar juego. Absorbidos por la complejidad y majestuosidad de la partida, no se percataron de la presencia del joven niño, el cual siguió contemplando cómo piezas blancas y negras avanzaban por encima del tablero a cuadros, haciendo complejos movimientos, cada una con un orden y un papel a cumplir, los cuales, como marionetas, obedecían lo que los hombres les ordenaban.

En ese mismo instante, el ruido incesante de la cafetera irrumpió en el salón, provocando al poco tiempo la llegada del tercer hombre, cargado con una bandeja llena de tazas, pasteles y galletas. Era hora de irse, así que el chico aprovechó la oportunidad para volver a sus tareas matutinas, intentando no ser visto.

Los días siguientes siguió yendo a ese místico lugar, intentando comprender el funcionamiento del juego. Cada partida tenía nuevas estrategias y movimientos diferentes, hasta que finalmente supo jugar en su propia mente nuevas partidas de ajedrez.

Al cabo de unos meses, en ese lugar, sin familia, sin hogar, sin comida y sin esperanza, empezó a soñar de nuevo por primera vez, desde hacía mucho tiempo. En aquel sueño, apareció un gran tablero donde las piezas le doblaban el tamaño, todas y cada una de ellas colocadas en sus posiciones correspondientes esperando órdenes para actuar: alfiles, peones, torres y damas, cada pieza con sus funciones a cumplir y normas a acatar. El niño empezó a pasearse libremente, dando pequeños saltitos por cada una de las casillas sin importar qué movimientos debía seguir. Cuando estuvo justo enfrente del rey blanco, lo miró fijamente hasta llegar a lo que pareció ser un acuerdo mutuo para poder montar en su regazo. Desde allí podía observar mucho mejor la partida y fue entonces cuando decidió empezar a jugar. Las piezas se iban moviendo según las indicaciones del joven niño, que ahora, gobernante del rey blanco, dirigía su pequeño ejército. Siguió jugando hasta que se encontraron cara a cara él y el rey negro. Era su turno, pero él solo podía avanzar una casilla y el rey negro se encontraba a dos de su pieza, estaba tan cerca, pero las estrictas reglas le impidieron terminar con la batalla, entonces despertó del sueño.

Al día siguiente soñó de nuevo cómo esas piezas blancas y negras combatían entre sí, pero esta vez era distinto, ya no eran solo piezas. En los lomos de las enormes figuras de mármol, había personas montándolas. En el bando de las blancas, los judíos, niños en los peones, hombres en los alfiles y torres, siguiendo su monarquía de importancia. Y en el de las negras, los nazis en el orden de la escala jerárquica militar, donde, según el rango, montaban una pieza de mayor libertad de movimientos, como la dama, o menor, como el peón. Y, como podréis esperar, Adolf Hitler se encontraba al frente del rey negro. Empezaron la partida y con ella un gran combate, el cual desencadenó grandes crueldades e injusticias. Las piezas blancas, asustadas por toda aquella situación, no querían pelear, sin embargo, no podían permitir ser derribadas. Obligadas a contrarrestar a los implacables alemanes, intentaban escapar, esconderse, esquivar o huir del tablero, pero no se les permitía marcharse. Finalmente, con todas las piezas presas y encarceladas por las estrategias y maldades de las negras, ya no quedaba más que derribar al rey blanco para ganar. El chico, con sus limitados pasos, de uno en uno, fue escapando de las garras de Hitler hasta despertar del peculiar sueño.

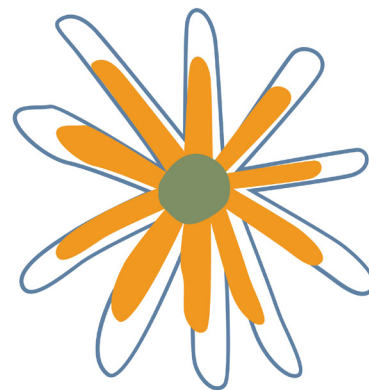
A la tercera noche, la partida volvió a empezar, pero el resultado fue el mismo. Esto siguió repitiéndose durante las siguientes noches, semanas, meses, hasta que un día ocurrió lo que nadie quiso. Esa mañana, había salido a hacer las duras y pesadas tareas diarias cuando un ruido desconocido tras la verja captó su atención, provocando desviar su interés hacia aquel lugar. Durante su distracción no notó la presencia de un par de soldados haciendo la ronda. Estos lo llamaron hasta el centro de un pequeño descampado, donde a su alrededor reunieron a un gran grupo de gente más. Mientras avanzaba junto a aquellas

personas desconocidas, pero familiares para él, con tan solo ocho años recién cumplidos, ya sabía lo que iba a suceder. Lo peor de todo fue que, tras subir una larga escalinata y entrar en esa cámara, la sensación que le invadió no fue de temor, sino de alivio. Alivio de poder poner fin a esa desagradable situación, alivio de poder por fin sentir la libertad de nuevo, alivio de poder por fin marcharse y acabar la partida de ajedrez.

La gran puerta se cerró y la sala quedó herméticamente cerrada, oscura y llena. El gas empezó a entrar y, mientras cogía aire por última vez, en su mente apareció aquel tablero que lo había acompañado durante tantas noches. ¿Quizás para darle su última oportunidad? El gas lo adormeció. De nuevo se encontraba subido al lomo del rey blanco, cara a cara con el rey negro, y junto a ellos sus grandes ejércitos obligados a luchar. Esta vez no tenía tiempo de esperar a que murieran más piezas, así que, sin nada que perder, avanzó a la pata coja, haciendo del tablero una gran rayuela similar a las del patio. Se movía libremente por el tablero mientras las demás piezas luchaban entre sí, hasta que consiguió llegar frente al rey negro. Delante de aquella monstruosa figura, la cual le doblaba el tamaño, vio reflejadas todas aquellas vidas que se habían perdido.

En ese instante de silencio, el niño miró desoladamente a aquel ser abominable y, con un simple gesto dado con el dedo índice, lo derrumbó. Causando tal impacto contra el suelo que este se rompió en mil pedazos, desapareciendo para siempre y dejando a su pequeño mundo en paz. La tranquilidad reinó de nuevo en el interior del chico, porque, a pesar de todas las estrictas reglas que rodeaban la partida, él supo encontrar en los pequeños gestos, en la simplicidad de un niño, poder ganarla.

Una sonrisa volvió a crecer en su interior, y aunque poco a poco se apagaba por dentro, la esperanza no dejó de existir hasta el último segundo, cuando finalmente cayó inconsciente al suelo. Con los llantos desolados resonando entre la gente, comprendió que estaba listo para abandonar este mundo e irse como gran niño que siempre fue, destinado a hacer grandes cosas con simples gestos. ■

Dolor familiar

CAPÍTOL 1. HARLY BIGGS

Era 9 de gener de 2002.

Diries que és un dia normal, però de veritat creu-me que, tant de bo, ho hagués sigut. No podia respirar. Era com si els meus pulmons haguessin deixat de funcionar, no com el meu cervell que no parava de repetir la mateixa frase cada vegada amb més intensitat com si l'únic propòsit fos tornar-me boja. No sabia dir què passava al meu voltant, sentia soroll de fons, crits. La frase seguia al meu cap i en un instant vaig notar com s'aturava tot al meu voltant. I de cop una calma m'envaeix. Ja no sentia res i em vaig permetre parar. Parar tot.

CAPÍTOL 2. TRISTESA, RÀBIA

No notava el meu cos però la meva ment comença a recordar. Em volia veure, però l'habitació estava fosca i l'única finestra que vaig trobar estava tancada. Era mal senyal, molt mal senyal. Vaig passar prou temps allà sola, a les fosques per recordar què m'havia fet arribar fins aquest malson de punt de no retorn. Enmig de la tempesta del meu cap, vaig escoltar la porta obrint-se. No tenia les forces suficients per escapar-me o lluitar-hi, no tenia les prou forces ni tan sols per aixecar-me del llit. M'havia d'enfrontar al que esdevindria, el que m'estigués esperant a l'altre costat de la porta. Notava les passes, dues persones, es van posar cada una al costat meu.

Després d'un soroll es va il·luminar l'habitació. Hi havia dues noies d'entre trenta i quaranta anys observant màquines. Portaven bates. Llavors inconscientment em vaig mirar el cos i ho vaig veure. Ple de blaus que s'anaven estenent, embenatges al peu dret, genoll dret, canell esquerre, colze dret i clavícula esquerra. Tenia un tub passant pels dos braços. Em notava l'ull inflat i en passar-me la llengua pels llavis vaig sentir un gust metàl·lic. Esperava que al cap no ho tingués molt pitjor. Una de les noies era morena de cabells curts i l'altra pèl-roja amb els cabells mitjanament llargs. La morena em va dir:

-Harly, no? vaig assentir lentament, per evitar sentir més dolor- Vas ingressar aquí fa tres dies, inconscientment després de caure pel pont.- espera, es pensaven que vaig caure jo sola pel pont? Va fer una pausa- Tot està bé, el teu cos s'està recuperant millor del que esperàvem, no tens cap dany al cervell i segurament demà et donem

l'alta. Amb unes tres setmanes de repòs i uns medicaments ja estaràs perfecta.

Llavors l'altra metgessa va afegir:

-Ara és el moment de visites. Només volíem saber si estaves desperta o no. La teva mare està molt preocupada, la deixem passar i després venim. Us deixem a soles.- i totes dues van marxar.

No volia que vingués, no la volia veure, no la volia escoltar, no després del que ha passat. No li importava i com que ara li havia sortit malament li tocava posar-se la màscara de mare protectora que sempre portava. La conec, segur que em vol veure i aclarir el que va passar, ara que ella ho té tot a perdre. La porta es va moure i la vaig veure entrar. Tenia un aspecte horrible, no com el meu, sinó que semblava emocional destrossada. Millor, s'ho mereix. La meva germana, Jess no hi era. Per ser realistes sabia que no voldria passar les hores al costat d'aquella persona a qui per desgràcia he de dir mare, però pensava que com a mínim es preocuparia per mi i em voldria veure. És clar que estava preocupada per mi, ella em va salvar de la mort, però que no hi fos em donava mala espina. Suposo que era molt a assimilar que el teu referent de tota una vida fes el que va fer a qui ho va fer. La dona va ofegar un crit: - Harly. Ai, Harly! Perdona'm si us plau. No pots anar en contra meu, et necessitem.- li va caure una llàgrima seguida d'una altra i una altra. No m'ho crec. L'odio més ara, amb les mentides envoltades de llàgrimes que pel que va fer.

- Com t'atreveixes? Per una vegada podries enfrontar-te a les teves accions i no fugir.-les seves llàgrimes de tristesa van canviar a ràbia.- I la Jess? Avui no treballa. No sé per què t'ho estic preguntant, és clar que no t'ha volgut parlar des que sap la veritat.

La Jess i jo ens portem dos anys i, a part de ser la meva germana és la meva millor amiga. Estem unides des de sempre, encara que la nostra relació s'ha enfortit més des que jo tenia 12 i ella 14, quan li van detectar una anomalia al cor. Bàsicament, si es veu en situacions extremes perd el coneixement o li agafa un atac de cor perquè no li arriba prou sang al cor. No té cura, o almenys no l'han trobat encara. Ara jo tinc 15 i ella 17 i tinc clar que ella és el meu pilar fonamental. Sempre estem molt juntes i em sorprèn que no hagi vingut, necessito veure-la.

No ens assemblem gaire, jo soc morena i ella també encara que jo tinc els cabells més clars. Jo tinc els ulls verds i ella marrons i ella és més alta i guapa i la preferida de tothom.

- Harly, t'has donat un cop al cap. El que pensis que et vaig fer és mentida. I per culpa teva ha tornat a estar ingressada. Després de voler ajudar-te pel que tu vas fer, quan va arribar l'ambulància, li va agafar l'atac. Li vaig dir que no saltés per ajudar-te, però no em va fer cas- no m'ho podia creure. M'estava intentant fer creure de què per culpa meva la Jess estava ingressada?- Porta tres dies i no dona senyals.

Tres dies. Tres dies. No. Com que tres dies. No podia ser. De les tres vegades que havia passat el màxim va tardar vint hores en recuperar-se, no trenta-sis. He de veure-la, ella està pitjor que jo, segur.

- No em vulguis fer creure que vaig ser jo. Tu! Tu em vas empènyer per tenir la teva vida perfecta amb la teva filla perfecta. On és? Quina habitació és?- em vaig aixecar ràpidament. Em feia mal tot, però m'era igual.

- No em parlis així! Has de descansar! No la pots veure!

Vaig marxar corrents cap a recepció. Vaig haver de fer una mica de volta per l'hospital mentre ma mare per darrere em seguia amb crits i amenaces.

- Perdona, està aquí la Jess Biggs?

- Sí, ets familiar?

- Germana.

- Mira necessito el DNI...- no la vaig deixar acabar

- ... Jo també estic aquí, Harly Biggs. Em pot dir si us plau l'habitació, tinc pressa.-ella va teclejar.

- Planta 3, habitació 182.

Vaig començar a mirar pels passadissos fins que vaig trobar l'habitació. No vaig voler i vaig obrir la porta esperant que ella estigués desperta i tot fos un malson. Ella estava allà, la Jess, a la llitera estirada immòbil. Ja l'havia vist així un parell de vegades, però aquesta vegada tenia un molt mal pressentiment. Els seus ulls que un dia m'havien mirat, estaven tancats. La seva boca que un dia havia estat rient, estava seriosa. Ella que un dia havia viscut, estava apagada. Obriria els ulls? Com és que passem d'estar davant d'una persona rient, corrent o parlant de qualsevol ximpleria a desitjar que obri els ulls i poder tornar a escoltar la seva veu. La dona a qui odiava va entrar:

- Harly torna ara mateix- amb veu autoritària

- No em diguis el que he de fer. No després d'empènyer-me a propòsit del pont- vaig dir apropant-me a ella.

- No! La caiguda et va afectar el cervell. Tothom sap que vas perdre l'equilibri i vas caure. Només èrem ella- va assenyalar a la Jess- tu i jo. Jo vaig ser l'única que ho va veure i si dic que vas perdre l'equilibri, així va ser.

- Sí! I només sé jo que mai m'has volgut viva. Sí, soc un error i sempre m'ho has demostrat. Al pont vas trobar l'oportunitat perfecta per desaparèixer de la teva vida i de la Jess. A ella la perdonaré per no adonar-se de tan malament que em tractes. Que havia d'aspirar a ser ella, però

a tu mai et perdonaré. Ella sap el que va veure i quan es despertí sabrà la realitat que sempre he desitjat que veiés. Volies que acabés al llit sense vida i mira qui és!

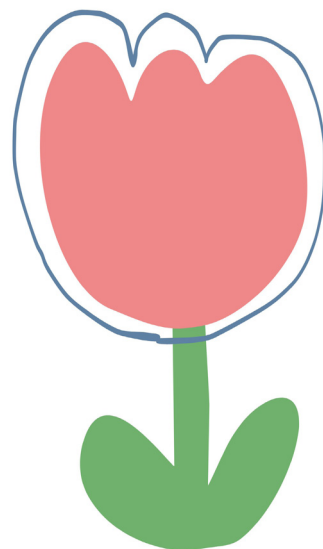
Ella va marxar i no sabia que seria l'última vegada que la veuria. Hauria de sentir rebuig, però no sentia res. Hauria de sentir ràbia, per haver dedicat temps a complaure a una dona que només em volia veure patint, però no sentia res. Ni tan sols em va caure una llàgrima durant les nou hores que vaig estar davant de la meva germana aquell dia.

CAPÍTOL 3. ETERNITAT

Ja feia una setmana que m'havien donat l'alta i quasi ja estava recuperada del tot. La Jess seguia amb els ulls tancats i cada dia estava amb ella. Per passar les hores li explicava records d'ella i jo, per si m'escoltava. Dia rere dia, l'esperança es va anar convertint en desesperació. Un dia més, em deia. Res. Una nit més. No donava cap senyal de vida. Els metges no tenien cap explicació, però no la donaven per morta. Com que només érem ella i jo, només pensava. No menjava. No dormia. Era febrer i el seu aniversari el divuit. Aquell era el meu objectiu. Gràcies a això jo estava allà. Però cada vegada era més difícil, un dia més, era més pes a la motxilla i ja no podia més.

CAPÍTOL 4. PER MOLTS ANYS

El dia 18-02, li vaig portar flors, encara que els ulls continuaven fermes. "Per molts anys, Jess". Tot i que ho vaig dir amb un somriure, no podia més, ho sabia. Em sentia buida i esgotada. Li vaig escriure una carta, encara que no la llegiria, demanant-li perdó, per no haver sigut forta. Em sentia culpable. Tant de bo no hagués saltat d'aquell pont per salvar-me. I llavors vaig posar fi a la meva lluita. No sabia que l'endemà, una respiració del cos que havia estat quaranta dies parat, tornés a escoltar-se. Però jo ja no hi era allà per veure-ho. ■

El hombre del abrigo negro

Todo comenzó una mañana de abril de 1983 en San Vicente de la Barquera. María era ama de casa; por las mañanas se dedicaba a hacer recados y a la limpieza del hogar. Por las tardes, ayudaba a sus hijos a hacer los deberes y los llevaba a sus actividades extraescolares. Su marido era pescador y pasaba largas temporadas fuera de casa. Esta rutina se repetía todos los días hasta el 5 de abril; ese día cambió todo.

María se levantó a la misma hora de todas las mañanas para arreglar a sus hijos, Manuel y Dolores. Manuel era un niño extrovertido y amigable. En cambio, Dolores era todo lo contrario: introvertida y pasaba la mayoría del tiempo sola.

El día amaneció muy lluvioso y había mucha niebla; aun así, María los vistió y los llevó. Cuando llegaron al colegio, su hija, al despedirse, le dijo:

- Mamá, hoy no salgas a la calle, por favor, te lo suplico.

María se asustó, pero no le dio tanta importancia, ya que Dolores se comportaba de una forma muy diferente a las otras niñas y pensaban que era rara o que tenía algún problema mental.

La madre respondió:

- ¿Otra vez con tus tonterías? Ya me estás comenzando a hartar.

María le dio un beso a Manuel y no se despidió de Dolores. Salió rumbo al mercado del pueblo. Cuando llegó, no había casi nadie, pero eso le pareció algo bueno, ya

que siempre estaba a reventar. En el puesto de la fruta, se dio cuenta de que había un hombre observándola fijamente desde lejos.

María intentó ignorar al hombre y siguió escogiendo la fruta. Era un hombre alto, pálido y muy serio. Llevaba un abrigo negro largo y no parecía estar comprando nada; solo estaba ahí, observándola. Intentando tranquilizarse, pagó la fruta y caminó hacia la carnicería. Pero, al llegar, notó que el hombre seguía sin apartar la vista de ella. Se puso más nerviosa y pensó: "Quizás solo es un conocido que no recuerdo", tratando de convencerse.

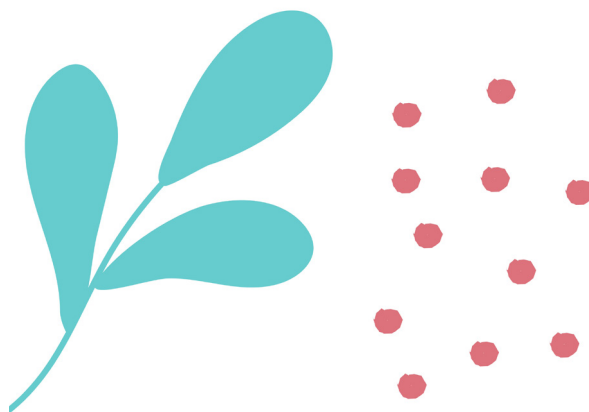
Recordó las palabras de Dolores: "Mamá, hoy no salgas a la calle, por favor, te lo suplico". Un escalofrío recorrió su cuerpo. Decidió no quedarse más tiempo y se dirigió rápidamente hacia su casa. Sentía que alguien la seguía, pero no se atrevía a darse la vuelta. Solo quería llegar y cerrar la puerta de casa. Cuando al fin llegó, cerró con llave y respiró hondo. Se asomó por la ventana, pero no vio a nadie. Las horas pasaron y llegó la hora de recoger a los niños. María dudó en salir, pero no tenía opción. Cuando llegó, Manuel salió corriendo a abrazarla, pero Dolores se quedó quieta y dijo:

- Mamá, ¿te siguieron? - preguntó en voz baja.

- No, hija, todo está bien.

- Mamá, hay alguien que quiere hacerte daño. Lo vi en mi sueño- dijo Dolores, no muy convencida.

- Vamos a casa.

El camino a casa se le hizo eterno. Cada sombra, cada ruido, le parecía sospechoso. Al llegar, cerró con llave y corrió las cortinas. Esa noche, apenas pudo dormir. Escuchaba ruidos en la calle y su mente imaginaba lo peor. A la mañana siguiente, cuando salió a recoger el periódico, encontró una noticia que le puso muy nerviosa: "Hombre con abrigo negro es detenido por intento de secuestro en el mercado del pueblo". María dejó caer el periódico. Su corazón latía con fuerza. Su hija había tenido razón. Dolores se acercó y le dijo:

- Te lo dije, mamá. Tenías que tener cuidado.

María la abrazó con fuerza y en ese momento entendió que Dolores no era rara ni tenía problemas. Tenía un don. Y gracias a eso, le había salvado la vida. Esa noche, cuando todos dormían, un ruido en la puerta despertó a María. Su corazón se aceleró. Caminó lentamente hasta la entrada y miró por la mirilla. La calle estaba vacía. Se dio cuenta de que alguien había metido una carta por debajo de la puerta.

Temblando, la recogió y la abrió. Dentro solo había una nota con letras recortadas de revistas que decía: "Esto no ha terminado".

A la mañana siguiente, María decidió ir a la comisaría del pueblo con la nota en la mano. El oficial que la atendió le aconsejó que estuviera alerta. Le prometieron patrullar cerca de su casa, pero ella no se sintió más tranquila.

Esa misma tarde, mientras preparaba la cena, escuchó un golpe en la ventana de la cocina. Su cuerpo se tensó. Se acercó lentamente y corrió la cortina. Nada. Solo la oscuridad de la noche y el reflejo de su propio rostro pálido.

Sin embargo, cuando se giró para volver a la cocina, un ruido sonó en la puerta trasera. Su respiración se cortó. Caminó despacio y miró por la mirilla. Su corazón casi se detuvo; el mismo hombre de abrigo negro estaba allí, con una sonrisa en la cara. María retrocedió sin hacer ruido y tomó el teléfono con manos temblorosas para llamar a la policía. Pero antes de marcar, la voz de Dolores resonó detrás de ella.

- No abras, mamá. No está solo. ■

El cas surrealista Santa Faustina

Vet aquí que una vegada hi havia un país on tot era tranquil i molt silenciós. Era tot pla, tenia mar i també el clima era molt assolellat. La vida aquí era tranquil·la: la gent passejava pels mercats plens de colors, es reunien a les places per contar històries i celebrar festes.

Però de sobte un dia tots els éssers inanimats que estaven en aquell país van cobrar vida. El país es deia Santa Faustina. La gent es va espantar molt no, moltíssim. Els pobres nens i nenes van quedar traumatitzats, pràcticament a tot el món. Van veure com els llibres començaven a volar, la majoria eren enciclopèdies; les cadires a ballar al ritme d'una música que semblava sortir de l'aire mateix, la música era de festa i d'alegria. Les flors no només parlaven, sinó que també explicaven contes d'aventures llunyanes, captivant a qualsevol que s'aturés a escoltar, o fins i tot fanals que parlaven i il·luminaven tot al seu voltant.

Els habitants, en estat de xoc, van córrer cap al país veí. Llavors, Santa Faustina es va quedar tan solitari que semblava un país fantasma i abandonat. La seva bellesa es va convertir en un record, i només restaven els objectes inanimats, que ara s'havien convertit en els seus nous habitants.

Els habitants del país del costat, que es deia Liminalitat, van veure des de lluny que la gent corria molt i estaven molt aterrats per la situació. Ells també van quedar paralyzats, alguns no s'ho creien. S'assemblava molt a Santa Faustina, però aquest era més muntanyós i també era més gran.

En aquest moment, un llibre valent de Santa Faustina va decidir que no podia quedar callat. Va convocar a tots els objectes per fer una reunió. Van parlar de la seva nova vida i de com podien fer que la gent tornés al seu país. En veritat, ells eren bons objectes i no volien fer mal als habitants, només volien que estiguessin bé al seu país i que visquessin tranquils.

Després de moltes discussions, els objectes van idear un pla per atraure els humans de nou. Van començar a fer espectacles màgics: les flors ballaven, les cadires feien acrobàcies i els fanals narraven històries fascinants.

Finalment, els humans, intrigats pels sorolls i llums, van començar a tornar a Santa Faustina. Van descobrir que el país havia cobrat vida d'una manera que mai haurien imaginat. La por es va convertir en meravella i Santa Faustina es va transformar en un lloc on la màgia i la realitat conviuen en perfecta harmonia. ■

3r i 4t d'ESO

Adriana Jurado de la Rosa
3r d'ESO
Institut Estela Ibèrica
Primer Premi

El bosque del tiempo

Tomás nunca había estado en un sitio semejante a aquel. Los árboles eran delgados, oscuros y llenos de hojas que brillaban con la luz del sol que lo envolvía. Era un lugar mágico, tanto, que el tiempo se sentía diferente. Parecía un sueño.

Cuanto más se adentraba en ese magnífico e inexplorado lugar, más iban cambiando los árboles.

Tomás había estado caminando durante un buen rato cuando pudo observar que, en el tronco de uno de esos árboles, había algo incrustado. Era un objeto. Tomás, lleno de curiosidad, decidió dejar el miedo atrás y acercarse para poder ver mejor lo que parecía un trozo de metal que sobresalía del tronco. Cuando ya estaba a la altura del árbol, se dio cuenta de que no era un objeto cualquiera, sino un reloj, y este marcaba las horas, los minutos y los segundos. Tomás, aunque estaba bastante impresionado por el descubrimiento, decidió seguir su camino.

Cuanto más se adentraba en el bosque, el aire se volvía más espeso y cada vez eran más los árboles que poseían ese reloj que parecía marcar un momento concreto.

- ¿Hola? -llamó, con la voz temblorosa.

No hubo respuesta, así que decidió seguir caminando. A medida que avanzaba, notó que algunos relojes estaban rotos, con sus manecillas caídas o sus cristales agrietados. Otros parecían estar a punto de moverse, pero nunca lo hacían.

Tomás, ya empezando a estar asustado, decidió sacar el pequeño reloj de bolsillo que siempre llevaba en sus pantalones. Al mirarlo, se quedó helado. El reloj había dejado de funcionar: estaba completamente parado. Justo cuando iba a empezar a correr, una voz habló, rompiendo ese silencio que tanto deseaba llenar.

- Vaya... Parece que has descubierto mi secreto -dijo una voz a su espalda.

Tomás se quedó petrificado. ¿Qué había sido esa voz? ¿Por qué le estaba hablando a él? De repente vio a un anciano de barba blanca y abrigo gris de pie, entre los árboles. Su piel era de un color pálido y sus ojos parecían haber visto más tiempo del que cualquier persona podría. Sostenía en la mano un pequeño reloj de arena que giraba lentamente.

- ¿Quién eres? -preguntó Tomás con la voz temblorosa.

- Soy el guardián del bosque y el responsable de todo lo que hay a tu alrededor.

- No lo entiendo...

- Estos relojes marcan la hora cada vez que alguien deja un momento sin cerrar: un adiós que nunca se dijo, un sueño por el que nunca se luchó, una promesa rota... Todo lo que quedó en nada.

Tomás sintió un escalofrío y miró a su alrededor. ¿Cuántos recuerdos estarían atrapados en ese bosque? No se lo podía creer, nada de esto parecía real.

En uno de esos árboles se podía ver un reloj de bordes plateados con una fecha que le resultaba bastante familiar. Entonces, eso significaba que...

- Perdona, ¿ese de ahí es mi reloj?

- Tal vez. Solo tú puedes decidir qué hacer con él -respondió el anciano-. Puedes dejarlo así, como tantos otros, o puedes arreglarlo. Pero si lo haces, tienes que tener en cuenta que cambiarás tu destino para siempre. Tomás se acordó de su mejor amigo, el cual se había marchado del pueblo hacía ya tres años. En el momento en el que se fue, estaban enfadados por motivos poco importantes y no se despidió de él, ni pudo abrazarlo por última vez. Así que Tomás decidió arreglar el reloj, por su amigo y por todos los buenos momentos que pasaron juntos.

Su mano temblorosa se acercó a las manecillas del reloj. Apenas las tocó, sintió una corriente de calor recorrer su cuerpo y una imagen apareció en su mente: él mismo, de pie frente a la puerta de su mejor amigo, con un regalo en las manos.

Tomás apretó los dientes. Con un leve empujón, giró las manecillas del reloj, y sintió como si todo el bosque se moviese hacia arriba lentamente.

Los relojes comenzaron a moverse, susurrando un leve tic-tac, algunos más rápidos, otros más lentos, como si el tiempo finalmente se estuviera poniendo en su sitio.

El anciano sonrió.

- Buena elección, muchacho.

Tomás cerró los ojos y, cuando los abrió de nuevo, recordó algo que había olvidado. Él, con ocho años, de pie frente a la casa de su mejor amigo, con un regalo en las manos. Su amigo se iba a mudar a otra ciudad y él había prometido despedirse... pero nunca lo hizo. Por miedo, por orgullo... quién sabe. Pero estaba claro que había cometido un error más frecuente de lo que nos pensamos: creer que siempre habría más tiempo. Se había quedado en casa, viendo la lluvia caer por la ventana, hasta que ya fue demasiado tarde. ¿Y si hubiera ido? ¿Y si hubiera dicho adiós? ¿Y si no hubiese dado por hecho que siempre estaría a su lado?

Estaba de vuelta en su habitación. Miró su reloj de nuevo. Esta vez sí que funcionaba. Sin pensarlo dos veces, tomó un pedazo de papel y comenzó a escribir una carta. Aún había tiempo para despedirse.

Y, en lo más profundo del bosque, un reloj marcó una nueva hora. ■

L'art dels secrets

Cap veí d'aquell poble, conegut per les baralles i conflictes entre els habitants, sabia quan havia aparegut aquella bastida tan gran davant del lateral d'un bloc de pisos. Simplement, el poble va despertar un dia i ja hi havia l'estructura preparada pel que suposaven que seria l'arribada d'un nou mural. No era el primer cop que es feien murals professionals, però sí que va ser la primera vegada que es tractava amb tant de secretisme. Ningú va veure com ho preparaven i la gent va començar a esperar l'arribada del pintor i del seu art amb ganes. Pobres veïns, no sabien què els esperava!

El mural va començar a desenvolupar-se molt lentament. El veïnat es despertava i potser trobaven el fons una mica esbossat, o es veia l'inici del que seria el retrat d'alguna persona. Però no va ser fins que van passar dues setmanes de la seva aparició que no es va veure clarament de què aniria el mural que tenia a tot el petit poble expectant, a l'espera de què es revelés el tema d'aquella pintura.

Sorprenentment, la primera figura que es va poder distingir va ser, ni més ni menys, que la de la senyora Rosa, una dona gran molt coneguda i estimada al poble pels seus bons gestos i per ajudar a tots els que ho necessitessin. El rostre que es veia tenia una aura trista, mentre que entre les mans es podia veure una carta. Els que més coneixien la senyora Rosa van poder interpretar-ho, ja que la dona sempre li enviava cartes al seu fill, de les quals mai obtenia una resposta. Van quedar confosos, perquè aquest fet no era una cosa que pogués saber qualsevol persona. La gent no entenia quin era el motiu de plasmar un moment tan trist en un mural, així que van esperar impacientment per veure què seria el següent en aparèixer en aquella misteriosa pintura, de la qual encara no se sabia l'autor.

Poc a poc, els retrats de més veïns anaven apareixent, i sempre representant algun moment de les seves vides, o fins i tot secrets que no s'havien revelat encara. Hi havia una mica de tot: la Marta i el Jordi tenint una trobada secreta a esquena de tots, el nen dels Pasqual robant unes lliminadures, la noia que no havia pogut entrar a la carrera que volia, o fins i tot l'home que patia una depressió produïda per la mort de la seva dona.

La gent cada cop anava desesperant-se més perquè no sabien quan seria el seu torn d'aparèixer en el ja conegut mural. Al final, era un poble molt petit i aquella paret era molt gran. Tots tenien por que els seus pitjors moments i secrets es veiessin exposats d'aquella manera. Llavors van acordar entre tots intentar buscar una solució al problema col·lectiu que tenien, ja que no volien que les seves vides estiguessin a l'abast de tots. Alguns van proposar de pintar-hi a sobre i tapar-lo, però van acabar veient que segurament l'artista al qual pertanyia tornaria a pintar-lo. Després de pensar-hi molt, van arribar a la conclusió que el millor seria trobar l'artista i demanar-li que s'aturés, ja que estava causant molt malestar i incomoditat entre els habitants del poble. I així ho van fer.

Van fer torns a les nits per vigilar la paret on es trobava el mural. Les primeres vegades, com que no estaven acostumats i no tenien un bon pla, el pintor o pintora que estava darrere de l'obra se'ls va escapar. Fins que, la quarta nit, els dos nois als quals els tocava vigilar aquella nit van veure com una figura encaputxada s'acostava al mural carregada amb pots de pintura i pinzells. Aquesta havia de ser la persona responsable de les pintures. Van avisar a la resta de veïns a través d'uns walkie-talkies sense que l'artista s'adonés i van decidir acostar-se per darrere.

Amb les llanternes a la mà, es van apropar a la persona.
- Quiet no et moguis! -va cridar un dels nois, en Pau

La persona, espantada, es va girar lentament, traient-se la caputxa. En aquell moment, molts veïns començaven a arribar, vestits amb els seus pijames, però intrigats per conèixer per fi la identitat del misteriós artista.

Quan la llum de les llanternes va enlluernar la cara de la persona responsable del mural, va revelar la seva identitat.

- Julieta?! Ets tu la responsable d'això? -va exclamar en Diego, un dels nois, mentre se sentia un rebombori entre els veïns que havien vingut a veure l'escena. Ningú no podia creure que la que havia estat darrere de tot era, ni més ni menys, que la filla de l'alcaldeessa

- Sí, he estat jo.

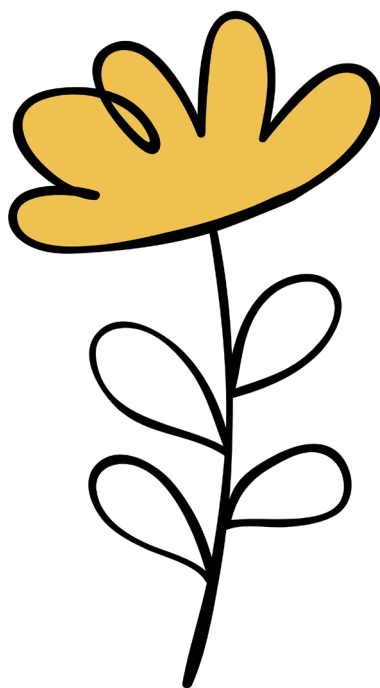
- Per què? Per què revelar d'aquesta manera els secrets i les penes de la gent?

- Perquè estava farta de totes les baralles i tots els conflictes que hi havia al poble, simplement perquè no us coneixíeu prou. Quan hi ha malentesos no us poseu en el lloc de l'altre, perquè mai us heu aturat a intentar saber què li passa a l'altra persona. Pensava que, d'aquesta manera, us estava obligant a empatitzar amb els vostres

veïns. Digueu-me, oi que quan veieu les pintures us sentíeu malament pel que han hagut de passar els vostres veïns?

Va haver-hi un moment de silenci, on els habitants van poder reflexionar mentre es miraven entre ells avergonyits. Per molt que no ho volguessin acceptar, la Julieta tenia tota la raó. Sempre estaven en conflicte constant perquè tots estaven massa preocupats pensant en ells mateixos. Amb l'arribada de les pintures, els veïns van poder veure petites parts de la vida de la resta i, la majoria, es va sentir malament de no haver tractat bé a algú, de no haver pensat prou en el que podien estar passant els seus veïns. Lentament, cada un dels habitants va començar a demanar-se perdó mútuament per tots els mals gestos que havien tingut els uns amb els altres, mentre la Julieta somreia alleujada de veure que la seva idea havia sigut encertada.

Finalment, els veïns units li van demanar a la jove artista que acabés la seva obra, per tal que recordessin que tothom passa per mals moments i que, abans de fer alguna cosa en contra d'algú, poguessin mirar aquell mural i veure que tots eren humans i no mereixien ser tractats malament, ja que cadascú tenia els seus propis problemes. ■

Ombres en el vent

Ja no confiava en res ni en ningú. Tot el que havia tocat se li escapava entre els dits. La seva família i amics ja no hi eren, probablement perquè era un estrès massa gran tenir-la a prop. Però abans de perdre tota la gent que l'estimaven, va perdre la seva esperança, havia perdut el seu fer.

Es mantenia en peus només perquè el cos li continuava funcionant, tot i que l'ànima s'havia rendit feia molt.

No pensava en el futur, no sentia res, només un buit profund que la devorava lentament i que no parava.

Els seus dies eren tots iguals, el blanc i el fred hospital, gent que venia i anava, només ella es quedava, sempre, en el mateix lloc de sempre.

Un dia era al menjador amb alguns dels pacients, a la majoria coneixia de vista, quan el noi del davant seu va interrompre els seus pensaments.

- Em pots donar el teu puré? Odio les lleties.
- Mmm... es pot saber qui ets tu? Podries haver demanat tu també puré.
- Soc l'Enzo i ja sé que podria però... És igual, podem intercanviar plats?

No la mirava amb llàstima, una cosa que ningú havia aconseguit en molt de temps. Li va oferir un somriure vacil·lant, com si el que hi hagués dins d'ell estigués buscant alguna cosa entre els seus ulls, alguna cosa que ho justificés.

- Com vulguis, però la propera ja no tindrà tanta sort -va respondre ella.

Poc després d'intercanviar els plats, el noi va començar a preguntar-li coses banals des del punt de vista de la Gabriela, però es va sorprendre en adonar-se que realment li interessava el que ella pensava.

Al principi ella va pensar que era només una altra persona amb una il·lusió ximple de viure, com havia estat ella alguna vegada, abans que tot s'enfonsés. Però alguna cosa en la seva manera de mirar, en la seva veu que encara guardava esperança, la va fer interessar-se molt. Era com si el mateix dolor que tots dos compartien els hagués unit sense donar senyal.

No estava acostumada al fet que algú parlés amb tanta sinceritat. No estava acostumada a res que no fos el buit que ella mateixa havia construït.

Van començar a parlar, primer per cortesia, després perquè ja no podien deixar de fer-ho. Compartien silencis que valien més que mil paraules, mirades que deien el que les seves boques callaven. Gabriela va començar a esperar cada moment que passaven junts. Amb ell, per un instant, sentia que podia respirar de nou. Que la vida, potser, no era només un conjunt de pèrdues, sinó també de petits regals que a vegades no es veuen a simple vista. Però tot això li feia por, li estava agafant afecte? S'ho podia permetre? Hi havia una infinitat de preguntes, però quan parlaven cap importava.

Una nit, quan van tornar a veure's la confessió que li va fer la va deixar paralitzada.

- Vull passar una nit sota la lluna sense pensar en res, sentint, vivint...

Com podia algú que estava tan prop de la mort parlar de la vida amb tanta calma? Perquè no podia donar-li la vida a canvi de la seva i deixar que ell visqués quan era ella la que ho no podia suportar?

I encara així l'odiava perquè ell no era com ella, perquè no ho havia perdut tot. Perquè continuava somrient malgrat estar morint, com si el fet que el seu cos s'estigués enfonsant no pogués llevar-li l'ànima.

Es va girar a mirar-lo, la seva mirada no era d'algú que es resignava a viure, sinó la d'algú que, encara que havia estat arrancat de la vida, es negava a morir.

Ella no se sentia de la mateixa manera i ell ho sabia. Les seves mirades van xocar i els seus cors es van enllaçar tan fort sense que cap dels dos se n'adonés en aquest moment perquè les emocions que sentien ennuvolaven tota la resta.

- Saps per què et vaig parlar? -li va preguntar amb la seva veu tremolosa, però les seves paraules estaven plenes d'alguna cosa que Gabriela no podia identificar.

Ella no va respondre, no estava segura de què dir.

Enzo va continuar, apropant-se una mica més, gairebé com si volgués trencar l'espai invisible entre ells.

- Perquè et vaig veure a tu. I sé el que sents. Però també sé que encara tens alguna cosa dins teu. Un tros de vida que vol viure, sentir, explorar, estimar...

Es va quedar en silenci un moment, com si estigués decidint si havia de continuar parlant.

- I no vull que ho perdís. No vull que et rendeixis. No vull que e'n vagis sense saber que la teva vida, per trencada que estigui, continua tenint sentit.

A la Gabriela les paraules se li van quedar embussades a la gola i encara que volgués respondre-li, si ho fes, només se sentiria un murmuri perquè ningú se li havia ficat tant dins de la seva ànima com aquell noi.

Es va abalancar sobre ell, sobre el seu cos fràgil, ple de cicatrius per culpa de la quimioteràpia, ple de medicaments, però tot i així, perfecte per a ella. Uns braços càlids la van acollir sense por perquè ja no hi havia res a amagar. Havien obert la seva ànima l'un per l'altre. Ja no hi havia res de què avergonyir-se, només eren ells, les seves pors, els seus pensaments, el seu dolor.

- Gabriela... -va dir amb veu entretallada-. Tinc una cosa més a dir-te, una cosa que he estat guardant però que no pot esperar més. Demà ho faré, ho prometo-. Li va dir mentre esborrava les seves llàgrimes amb petons.

Aquella nit va plorar per tot el que havia perdut i per tot el que mai va tenir. Va plorar per la vida que se li escapava i per la mort que sempre havia estat a prop. Però també va plorar perquè, per un moment, alguna cosa dins d'ella havia cregut que podria ser diferent. Que potser, només potser, podria tornar a viure.

L'endemà el va esperar, però va saber que alguna cosa no anava bé quan ningú va aparèixer a la petita sala.

Va córrer cap a l'habitació de l'Enzo. Ja no hi havia ningú.

El seu cos, esgotat per la guerra contra el càncer, havia cedit.

I amb ell s'enduia l'última espurna que havia trobat.

Quan les llàgrimes ja no sortien, la Gabriela es va aixecar del llit, va agafar un ganivet del calaix i el va mirar, com si fos l'única manera de posar fi a tant dolor. Quina diferència hi havia entre estar viva o morta, quan dins seu només quedaven cendres?

Abans de fer-ho, una cosa la va aturar, un petit tros de paper, arrugat, va aparèixer entre els llençols.

El va desplegar lentament.

"Gabriela, fins que et vaig conèixer la meua vida era un desastre encara que m'esforçava per a què no ho semblés. No volia rendir-me però la idea era cada vegada més temptadora, però quan et vaig conèixer vaig voler viure la vida al teu costat. Ets la raó per la qual m'aixeco cada dia encara que el meu cos no ho suporti.

No m'imagino ara una vida sense tu, sense les nostres converses, pensaments, aventures... Per això necessito que lluitis, per nosaltres, primer necessito que lluitis per tu. T'estimo"

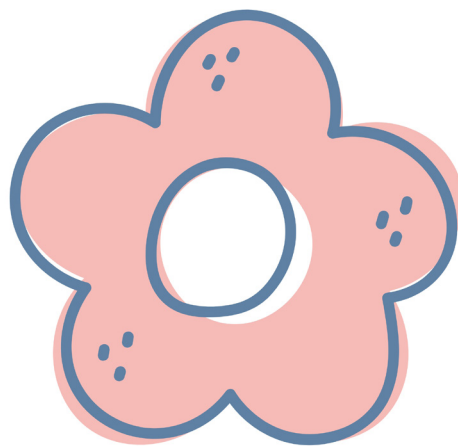
-E.

El ganivet seguia a la seva mà. El futur, incert, se li oferia com una cruïlla.

No va saber si havia de seguir endavant i rendir-se.

Podria viure per ell? Podria trobar la força que ell li havia donat fins i tot quan ja no hi era? L'amor és suficient per salvar-nos?

Seria suficient? Podria viure pels dos si dubtava poder viure per ella? ■

El somni d'un músic

10/01/2025

Estimat diari,

Avui ja fa vuit mesos de la mort del Lluís, el meu marit, i des que això va passar, en Gerard, el meu fill, no ha tornat a dir paraula. Es fa entendre amb gestos, cares o papers, de tant en tant, però quasi mai ho fa. Això sí, mai, però mai, se separa del seu piano; potser és la seva manera d'expressar com se sent, o potser no, i només ho fa per recordar el seu pare, que li va ensenyar a tocar-lo.

L'únic que sé, és que el seu somni des de ben petit és entrar a la "Gran Acadèmia de Pianistes", situada a Lleida, a uns quants km de casa. Ara ell és a l'escola, on tampoc no es comunica amb ningú, i jo he aprofitat per buscar informació d'aquella acadèmia. Resulta que la setmana vinent hi ha unes audicions per entrar-hi, i tothom que s'hi vulgui inscriure s'ha de presentar. He pensat que potser a en Gerard li faria il·lusió, i que fins i tot potser parlaria. Li diré la notícia quan torni a casa.

Vaig sentir el timbre de casa i ràpidament vaig anar a obrir.

- Hola, Gerard! Com t'ha anat avui el dia? Ell no va contestar, només va fer una cara mig somrient i va pujar a tancar-se de nou a la seva habitació. Jo el vaig seguir i vaig entrar amb ell.

- Ei, Gerard, tinc una molt bona notícia que segur que t'encanta!- Ara ja tenia la seva atenció i estava atent al que deia.

- T'he apuntat a les proves d'inscripció de l'acadèmia de pianistes que tant t'agrada!- En Gerard va agafar la petita llibreta que duia sempre amb ell i hi va escriure "guai", i va continuar amb el piano. Estava segura que en el fons li feia molta il·lusió.

16/01/2025

Estimat diari,

Avui en Gerard i jo anirem a la "GAP", l'acadèmia on vaig inscriure'l per a les proves d'accés. No sembla gaire nerviós, tot i que ha estat tota la setmana preparant la mateixa peça, que em sembla que és la que li ensenyava sempre en Lluís abans de l'accident. Un dia em va dir quina era, em sembla que es deia Chopin, o una cosa així; bé, no me'n recordo del títol. Però l'havia estat sentint tots aquests dies i li sortia genial. Jo confiava en ell.

- Ostres, Gerard, quina passada! És enorme!- Ell em va dedicar un somriure i em va agafar la mà per entrar. A recepció li van donar un petit dorsal que s'havia de posar al pit perquè el jurat l'identifiqués a l'escenari, i ens van dir que el seu torn era d'aquí a 40 minuts.

En el temps d'espera vam anar a veure les actuacions dels altres, i eren una passada. Quan quedaven quinze minuts vam anar a darrere de l'escenari i va practicar el moviment de les mans al damunt d'una taula.

- Ho faràs genial!- li vaig dir molt convençuda, però a la vegada nerviosa pel que podia passar si no l'agafaven. Sabia que el podia afectar molt.

- Número 124, Gerard Hiraldo, pugi a escenari- van avisar dues vegades per megafonia. Ell em va fer una forta i ràpida abraçada i va pujar a l'escenari.

- Molta sort!- crec que no em va sentir. Vaig tornar als seients per veure'l millor.

- Ja pot començar- va dir-li un dels membres del jurat amb un somriure.

En Gerard va fer un sospir, va tancar els ulls, i va començar a tocar. Mai no l'havia sentit tocar tan bé, amb tant sentiment i delicadesa. Era com si les seves mans formessin part del piano, per la facilitat amb què ho feia i la soltesa amb què es movia.

Em vaig emocionar en veure'l allà, després de tot el que havia passat i lluitat, ara era a l'escenari, sense mirar el seu voltant, pensant només en la melodia d'aquella peça tan bonica. Semblava que ballés o volés amb el piano, no ho sé, no tenia paraules per expressar-ho, simplement era màgic. En acabar, tothom va aplaudir, jo la que més, i amb llàgrimes als ulls.

- Moltes gràcies, Gerard, pots esperar a la sala d'espera- va dir un dels membres del jurat mentre apuntava alguna

cosa a la seva llibreta. Vaig anar ràpidament on havia de sortir en Gerard, i en veure'm, va venir cap a mi molt de pressa i em va abraçar. Vam anar tots dos seure a la sala d'espera, impacients per saber el llistat de participants admesos. Només quedaven cinc actuacions i nosaltres no podíem estar més expectants.

Al cap de deu minuts van sortir els tres membres del jurat i van dir els trenta dorsals dels nois i noies que havien estat seleccionats. Ja n'havien dit uns vint, i cap era el del meu fill. 102, 115, 116, 124... El cor se'm va aturar per un moment. En Gerard em va mirar amb la boca ben oberta. 124! L'havien escollit! Els dos vam saltar i abraçar-nos fort de l'emoció, cap dels dos ho podia creure. Ell es va separar i em va mirar amb un rostre feliç. La meva expressió va començar a canviar en veure que en Gerard anava a parlar.

- Moltes gràcies, mama. T'estimo- va dir emocionat i em va tornar a abraçar.

Em vaig quedar bocabadada i els ulls em van tornar a esclatar de llàgrimes en tornar a sentir la seva dolça veueta, que feia tant que no sentia. ■

1r i 2n de Batxillerat

Nicole Díaz Gálvez
1r de Batxillerat
Institut Estela Ibèrica
Primer Premi

Libertad

Se dice que el tiempo es relativo. Tres años puede ser poco tiempo para algunos. En cambio, para mí, ha sido odiosamente eterno.

Planear algo así no es fácil. Lo primero fue el contexto, una realidad tranquila, sin distracciones, sin preocupaciones... Escogí una habitación. Después estaba el cuándo, que ya decidí hace tres meses que sería hoy.

Y por último, el más complicado y sencillo a la vez. El cómo. Un arma de doble filo. Aquella espada que quieres empuñar con todas tus fuerzas, pero a la vez tienes miedo de que te haga daño al sostenerla. Y decidí que mi arma fuera una pluma.

Una pluma estilográfica que encontré olvidada en un cajón de casa. La limpié a consciencia. Podría parecer que, con una pluma, mi plan sería más tedioso, doloroso y lento. Ya no me importaba.

Ya no me importaba nada. Dejaría de sufrir pronto. Ya no podía con los demonios que tenía en mi cabeza. Había tocado fondo. Y no ese tipo del que te dicen que solo puedes salir. El tipo de fondo que tenía un agujero negro que te arrastra y no te deja ir. Notando siempre unas manos rodeando mi cuello y unos ojos grandes y penetrantes, observándome en todo momento. Ya no quería ser yo, quería ser libre, necesitaba una cura para ese dolor, necesitaba un final.

Lo encontré.

Encontré la puerta que me llevaba a la libertad y encontré la herramienta para abrirla. Solo necesitaba destapar la pluma y usarla. Unas simples líneas eran suficientes para abrir aquella puerta, pero entonces... ¿Por qué resultaban tan dolorosas y difíciles de trazar?

Quería con todas mis fuerzas abrir aquella entrada, así que no paré por mucho que doliese. Las lágrimas que rodaban por mi rostro eran como agujas, dejándome un rastro salado en ambas mejillas. Mi nariz taponada, obligaba a mi boca a abrirse para respirar. Los latidos acelerados mantenían aún la certeza de que la novela llegaba a su fin, el fin que tanto había anhelado, un final inesperado, un giro del guion.

Unos minutos después, el silencio se hizo presente en la habitación. Las lágrimas seguían rodando por mi rostro mientras apretaba con fuerza la pluma entre mis dedos. Mi respiración seguía siendo errática, pero el peso en mi pecho parecía disiparse poco a poco. Había algo diferente en el aire, como si finalmente pudiera llenar mis pulmones de verdad.

Miré las líneas trazadas con tanto dolor y esfuerzo. Cada palabra era una herida cerrada, un grito que dejé de guardar. Y entonces lo supe: no había abierto la puerta hacia el final, sino hacia un principio.

Al asomarme por la ventana, el sol me sorprendió. Era el mismo amanecer de siempre, pero yo no era la misma. Por primera vez en mucho tiempo, no sentía las manos en mi cuello, ni los ojos acechantes. Había escrito el relato más difícil de mi vida, el único que realmente importaba: el que me devolvía a mí misma.

Había elegido vivir. ■

El ascenso de Pueblo Espinaca

El hacha se vio precipitada con la fuerza de una bestia. El aire silbando frente al tajo. Los miles de ojos que observaban el asesinato lo sabían, eran conscientes de lo más cierto, de lo innegable: aquel niño era inocente y puro. Alguien debía ser un mártir y acabar o empezar una revolución. Claro, que el codiciado oro del Castillo de Lavanda había comprado al verdugo que mataría al pequeño Ferdinand. El arma cortó, cortó sin piedad, y el aire se perfumó con el aroma de la muerte. El cielo se mostró carmesí ante el reflejo del mar sangriento que acababa de presenciarse. El ignito iris del horizonte había finalizado su jornada.

Pero todo lo que finaliza tiene un comienzo. Y así lo hizo este desdichado día. Unas horas antes, la luz del sol se elevaba y daba nacimiento a una virgen mañana. Mientras el rey, montado en su absolutismo, se despertaba envuelto en finas sedas y telas coloridas, la pobreza agradecía el hecho de haber despertado una vez más. Daban gracias por tener familia, por tener hambre, objetivos, razones para luchar. Luchaban para darle esperanza a sus hijos. No solo luchaban los adultos, pues dos progenitores no eran suficientes para cargar con la familia en una época tan salvaje. También tenían que esforzarse los más pequeños, que hacían lo que sus diminutas manos podían.

Cabe mencionar que muchos padres perecían en el campo de batalla, entre lanzas caídas y escudos quebrados, confiando únicamente en la espada restante y en sus aliados equinos. De oro o plata, de bronce o café, brillaban las crines de los animales. Perdían su luz ante gotas rojizas y polvo de batalla. Caían rodando acompañados de sus jinetes. Lo último que observaba un guerrero caído, a la desolación del mundo, era el ámbar del cielo y la puesta de sol. Pensaba entonces desolado, con sus últimos vestigios de honor, en sus seres queridos, deseándoles la llegada de un nuevo amanecer.

Así se había mostrado el final de Ser Damian el Brillante, valeroso y fiel caballero cuya voz llenaba de luminosa esperanza a quienes la escuchaban. Ningún rey habría jamás merecido a este honorable héroe en su corte, ni aun el gobernador del Castillo de Lavanda, protegido entre tambaleantes almenas y tesoros dorados. Este tirano

no echaría en cuenta la ausencia de ninguno de sus caballeros, pues solo eran recursos. Para él, todas las piezas del tablero eran peones, algunos más útiles que otros, ninguno cuya prioridad fuera superior a la del monarca. El hecho de perder a su más notable peón solo le había supuesto un efímero disgusto: siempre habría sustitutos. Por eso poco le importaba al poderoso señor quién fuera o qué le pasara a la familia del caballero. El pueblo no opinaba igual, claro.

Dulcinea la Pequeña, de poca estatura y gran corazón, tenía ahora la responsabilidad de cargar con la crianza de su hijo medio huérfano, el legado de Ser Damian, Ferdinand el Mesías. Era un muchacho muy menudo, de rizos prematuros de carbón, de apenas once años de edad. De la misma manera que su progenitor, carecía de maldad, y los vecinos esperaban grandes hazañas de ese caballero en miniatura. Por los lares corría la profecía de que estaba destinado a salvar a las gentes Espinaqueras. Sin embargo, pronto los muros del castillo caerían en una tempestad de polvo y guijarros, pues el descontento cotidiano de los habitantes de Pueblo Espinaca iba en aumento. Esta desgracia, antes de que el día presente acabara, sería superior a las montañas de metales preciosos de Lord Augustus, el autocrático gobernador que se escondía tras los muros violáceos de su fortaleza impenetrable. Se sentía a salvo ahí dentro, entre lujos y banquetes, pero solo era un mero sentimiento, una vana sensación de seguridad.

No obstante, el engreído señor, como monstruo humano que era, tenía la capacidad de generar pensamientos e ideas (momentánea y puntualmente, nótese). Era consciente de que sus súbditos, a sus ojos cachorros indefensos y medianamente obedientes, estaban empezando a desarrollar colmillos, que más pronto que tarde clavarían sobre su testa.

- ¡Esos rufianes están olvidando quiénes son, ¿quién soy yo! -declaró el monarca a su más fiel consejero, supuestamente, Bastones el Sabio, el único ser vivo a quien realmente apreciaba Lord Augustus. Era consciente de su irremplazable importancia, claro. - Sois mi consejero, aconsejadme pues. ¡Decidme que debo hacer!

El viejo Bastones en algo sí tenía mucha experiencia: la espera. Había esperado durante años a que al fin su señor le hiciera esa petición de ayuda. El consejero sería el encargado de hacer caer al monarca.

- Debéis actuar con cautela, mi señor. La esperanza es poderosa, pero se puede contrarrestar frente al miedo. Es vuestro cometido encontrar el equilibrio y establecer respeto. Os sugiero que demostréis y recordéis a esos pobres infelices quiénes sois y a quién le deben suplicar clemencia.

- Así se hará, sabio Bastones. Bien que ocurrirá. -Respondió el magnate absolutista a medida que su casi inexistente ingenio se erguía luminoso. - Habrá sangre.

Se dispuso entonces el señor de Lavanda a preparar el evento que colmaría definitivamente el vaso. Acompañado de una sencilla guarnición entre elegantes aceros y un desalmado verdugo, hizo subir el rastrillo y tumbar el puente levadizo de oscura madera. Era un hombre ingenio, cuyo diminuto cerebro se había esforzado al máximo para idear la mejor estrategia posible (dentro de sus capacidades). Había cometido un error, sin embargo: en el exterior no encontraría muros de piedra que lo protegieran y toda riqueza sería insuficiente.

La guardia que lo escoltaba había sido embaucada por la venenosa lengua de su majestad: iban, supuestamente, a juzgar y ejecutar un peligroso criminal de las mazmorras, en la plaza principal. Sin embargo, Lord Augustus tenía otros planes que, según él, serían más eficientes. Gracias a la palabra del viejo Bastones, el rey había decidido acabar con un pobre infante, acusándolo de traición, con el objetivo de dar ejemplo y establecer una advertencia clara.

Y así se dieron los preparativos. Los guardias, que desconocían la identidad del joven muchacho, lo atraparon por orden del monarca, ajenos al dedo acusador cuyo azar había seleccionado a Ferdinand el Mesías, hijo de Damian el Brillante y Dulcinea la Pequeña, venerado por todo Pueblo Espinaca.

- ¿Es ese el joven de Ser Damian? -Dijo un herrero a medida que el tercer estado se iba reuniendo en torno al centro de la plaza, donde los guardas sostenían tumbado al muchacho y el verdugo alzaba su hacha a los cielos.

- ¡Canalla! -Exclamó un vecino -¡Ensucias el honor del Brillante y el tuyo propio!

- ¡¿Cómo te atreves?! -Se le unió una mujer. En cuestión de segundos, la plaza entera se tornó en un mar de insultos y acusaciones al señor del Castillo de Lavanda. "¡Escoria!" "¡Infeliz!" "¡Monstruo!"

- ¡SILENCIO! -Vociferó, entonces, Lord Augustus de Lavanda. Repasó a su público con sus malvados ojos de zafiro y pensó sus siguientes palabras. Señaló a su víctima. - Esto es lo que va a pasar, y seguirá pasando como no me respetéis como Dios ordenó. ¡Ninguna sabandija volverá a desafiarme en vida! -Miró al verdugo, oculto bajo su negra máscara, y le dio la orden roja.

Este se mantuvo quieto durante unos segundos. Se quitó la máscara. Mostró, acto seguido, su rostro tras el rey, que había levantado sus brazos y observaba al pueblo. No tenía razones para ocultar su identidad. Entonces, el arma afilada, que había permanecido vertical, adoptó la postura del vasto horizonte, perfecta para asestar un tajo a alguien de pie.

Una vez el arma inició su marcha, los insultos cesaron, pues el absolutismo también.

Silencio. Silencio y desconcierto, no hubo nada más por interminables segundos. El pueblo no era capaz de asimilar lo sucedido. Ni mucho menos de actuar. ¿Qué deberían hacer ahora?

La dorada y lujosa corona del señor chilló como un conejo al ser cazado cuando cayó al suelo. La plaza, de piedra refinada y fuentes blancas, se tornó húmeda y escarlata. El suelo mismo se había tornado en una persona vestida de burdeos, cuyas vestimentas habían sido tejidas con sangre real. El monstruo había perecido. El pueblo, hablado. ■

AJUNTAMENT DE
SANTA PERPÈTUA
DE MOGODA

